

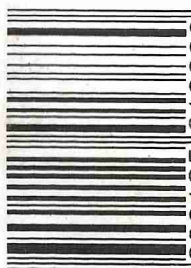
**DŽEK
SLEJD**

ŠEJN

**BROJ
109**

**CENA
700 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

**KRALJICA
NJU ORLEANSA**

8 600125 013880

★ **SEJN** ★

BROJ 109

DŽEK SLEJD

KRALJICA NJU ORLEANSA

NIŠRO FORUM · OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Š E J N
Broj 109

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
THE QUEEN OF NEW ORLEANS

Recenzija
Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija
Zoran VELIKIĆ

Lektor
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik
Valerija ŠREDER

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Magda KOLARŠ
Marija BURANJI

Štampa: 1. VI 1988.
Tržište: 16. VI 1988.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića broj 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE QUEEN OF NEW ORLEANS.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Sejn“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Otkako je došao svesti Šejn nije prestajao da pomera zglobove svojih svezanih ruku tako da debeli konopac, kojim je bio privezan za stolicu, više nije bio onako čvrst kao na samom početku. Nije imao predstavu koliko dugo se već nalazio na brodu „Metagorda” pošto je u kabini u kojoj nije bilo prozora vladala apsolutna tama, pa stoga nije čak ni znao da li je napolju dan ili noć.

Međutim, jedno je bilo sasvim sigurno: mora da je poprilično dugo spavao pošto se inače ne bi osećao tako svežim i odmornim.

Delgado ili neko od njegovih ljudi se još uvek nisu pojavljivali u kabini. Sigurno su bili čvrsto uvereni da Šejnu ni na koji način ne može poći za rukom da se oslobodi debelog konopca.

Izgledi da uspe nekako da se izvuče iz „Metagorde” nisu bili baš izuzetno veliki čega je i Šejn bio svestan. Znao je da neće moći tek tako da savlada Delgada i šestoricu njegovih ljudi koji su se nalazili na brodu. Pa čak i da mu to pođe za rukom tu je bila još i posada jedrenjaka. Delgado je kapetanu „Metagorde” platio sigurno lepu svotu zelenih novčanica samo da ih on otpremi u Nju Orleans.

Kada je za trenutak sklopio oči Šejn je pred sobom ponovo ugledao slike tornada koji je svom svojom snagom protutnjao Galverstonom. Njegove misli su zatim odlutale do Džejsona Blekmana, koji je sav obliven krvlju ležao pred njim na drvenom podu brodske kabine i do Naomi Džejsonove sestre, koja se na ribarskom brodiću Dika Tičauda skrivala od plaćenih ubica Lua Planketa.

Lu Planket koji se bavio nezakonitom trgovinom roblja bio je mrtav čime je Šejn, u stvari, ispunio zadatak s kojim ga je Sedma brigada poslala u Galverston. Ono što je Šejna i dalje mučilo bilo je pitanje da možda nisu postojali još neki ljudi koji su sarađivali sa Planketom i koji su bili spremni da nastave njegove priljave poslove.

Šejn je od lučkog inspektora grada Galverstona Kartera Dagana saznao da se u meksičkom gradiću Tampiku nalazio čovek po imenu Rufus Keš, koji je od Planketa preuzimao robove da bi ih odmah nakon toga prebacivao do njihovih konačnih odredišta duboko u vrljetima Siera Madre gde su korišćeni kao radna snaga u mnogobrojnim tamošnjim rudnicima srebra i zlata. Ako niko drugi onda će taj dotični Rufus Keš sigurno sve pokušati da bi pronašao zamenu za Planketa da se snabdevanje ovom vrstom jeftine radne snage ne bi prekinulo.

Gotovo istovremeno kada i Šejna Sedma brigada je po-

slala još jednog svog agenta u Meksiko sa zadatkom da sazna gde svi ti otići jadnici završavaju. Šejn se nadao da je i ta druga misija upešno okončana i da je celokupnoj prijavi radboti jednom zauvek došao kraj.

Međutim, u ovom času Šejn je imao preča posla nego da i dalje o tome razmišlja.

Delgado koji ga je zajedno sa svojim plaćenicima držao zatvorenog na ovom prokletom brodu bio je čovek Luciusa P. Hajdena koji je u Sent Luisu na reci Misisipi bio poznatiji pod nadimkom „Ajkula”. Ne samo što je Hajden bio umešan u sve prijave poslove koji su se u tom gradu odvijali već se i govorilo da su najuticajniji ljudi Sent Luisa bili njegovi bliski prijatelji. To prijateljstvo je trajalo sve dotle dok te uvažene ličnosti nisu osetile da bi zbog poznanstva sa Hajdenom mogli da izgube stečene pozicije tako da su upravo oni bili ti koji su mu natovarili čuvaru zakona na vrat.

Osetivši da mu se omča polako steže oko vrata, Hajden je nestao iz Sent Luisa. Pošto mu se izgubio svaki trag, Sedma brigada je poslala Šejna sa zadatkom da pronade „Ajkulu”. Šejnu nije trebalo mnogo vremea, pa da sazna da je Hajden u Sent Luisu živeo sa ženom po imenu Kolin O’Rajli. Svestan činjenice da bi jedino ona mogla da ga navede na Hajdenov trag, Šejn je odmah po dolasku u Sent Luis počeo da je prati. Kada je već nakon nekoliko dana Kolin O’Rajli u pratnji nekolicine revolveraša napustila grad i krenula u Nju Orleans, Šejn je znao da je ispravno postupio.

Šejn je u Nju Orleansu imao starog prijatelja. Bio je to Mel Ruž koji je poreklom bio Francuz i koji je bio sve drugo samo ne nevinašce i čovek koji je poštovao slovo zakona. Ali ako se izuzme ta njegova sklonost da neprekidno krši zakon, Mel Ruž i nije trebalo mnogo vremena, pa da sazna da je Hajden u Sent Nju Orleansu, ali je zato iz dna duše prezirao bilo koji oblik nasilja.

Nakon što je uklonio nekolicinu „gazda” podzemlja, Hajden želeo da isto to učini i sa Mel Ružom da bi i njegove poslove prigrabio za sebe. No uz Šejnovu obilatu pomoć, Ružu je pošlo za rukom da se suprotstavi svim „Ajkulinim” nasrtajima, što je ujedno i predstavljalo početak njegovog kraja.

Ubrzo zatim Šejnu je pošlo za rukom da se domogne Hajdena i da ga zajedno sa Fej Mekgi, takođe agentom Sedme brigade, izvuče iz njegovog skrovišta u Nju Orleansu i da ga zatim otpremi natrag u Sent Luis.

Šejn je kasnije saznao da je Hajden u Sent Luisu osuđen na zaista smešnu kaznu zatvora od samo pet godina što je moglo samo da znači da se, u stvari, nagodio sa svojim bivšim prijateljima, uticajnim ličnostima grada Sent Luisa. Ovako blaga kazna za sva Hajdenova nedela obezbeđivala je ovima njegovo ćutanje.

Šejn tiho opsova.

Verovatno je još tada deo nagodbe bio da će ga već nakon nekoliko meseci provedenih iza rešetaka pustiti na slobodu.

A Lucius P. Hajden je bio izuzetno osvetoljubiv. U njegovim očima je postojalo četvero ljudi, koji su bili krivi što je uopšte bio izveden pred sud; bili su to u prvom redu Šejn i Fej

Mekgi, a zatim i Mel Ruž koji je nakon Hajdenovog odlaska iz Nju Orleansa postao apsolutni vladar tamošnjeg podzemlja. Četvrta osoba je bila njegova bivša prijateljica Kolin O'Rajli.

Sejn je od Delgada saznao da se Kolin nakon suđenja vratila u Nju Orleans gde je ubrzo u svakom pogledu pronašla zajednički jezik sa Melom Ružom, i ne samo to, već je u međuvremenu i sama zauzimala visoko mesto u hijerarhiji podzemlja. Nazivali su je čak i kraljicom Nju Orleansa, pošto su sve javne kuće u gradu prešle u njeno vlasništvo.

Pre nekoliko nedelja Sejn je dobio pismo od svog starog prijatelja Mela Ruža u kome ga je on molio da mu pomogne da bi se izvukao iz nezavidne situacije u koju je zapao.

Još dok se nalazio iza rešetaka Hajden se zakleo da će Mela Ruža smaknuti i da će njegovo telo izložiti pogledima svih stanovnika Nju Orleansa.

Kada je dobio pismo, Sejn nije osećao nimalo želju da se meša u razračunavanja unutar podzemlja, a pored toga je u to vreme po nalogu Sedme brigade bio još i za petama Lua Planketa za koga je saznao da namerava da prebaci veći broj robova iz Galverstonea u Meksiko. Kako ne bi u potpunosti odbio Ružovu molbu Sejn mu je odgovorio da bi najbolje bilo da on pošalje svog čoveka u Galverston i da ga tamo поблиže upozna sa problemima koji su ga tištili.

A onda se u Galverstonu pojavio taj prokleti Delgado. Šejnu se od samog početka njegova njuška nije svidala, no bio je suviše preokupiran Planketom i njegovim prljavim poslovima da bi postao sumnjičav nakon što ga je ovaj izvestio o događajima u Nju Orleansu.

A onda kada se Delgado pojavio na palubi „Metagorde” i kada je ubio svezanog šerifa Brajana Marlouza, a odmah zatim i Lua Planketa, tako je za sve već bilo suviše kasno.

Sa uperenim revolverom u njegovu glavu, Delgado mu je bez mnogo okolišenja priznao da je u stvari Hajdenov čovek i da će ga otpremiti u Nju Orleans gde je „Ajkula” naprosto gorila od želje da mu se lično osveti.

Sejn je bio svestan činjenice da se nalazio u gotovo bezizlaznom položaju, ali i pored toga se nije predavao.

Bio je rešen da se bori dokle god u njemu bude života. Ono za čim je u ovom času najviše žudeo bilo je da konačno ponovo oseti čvrsto tlo pod nogama, a onda će već pokazati Delgovim ubicama, a i Hajdenu lično sa kim imaju posla.

Izenada je osetio kako konopci kojima je bio vezan za stolicu polako popuštaju. Prošlo mu je kroz glavu da su se verovatno usled neprekidnog pomeranja zglobova olabavili i da nije daleko trenutak kada će ih se u potpunosti osloboditi. Stoga je još većom žestinom počeo da pomera šake sve dok nije osetio da je konopac pao na pod. Grudni koš mu je još uvek bio obmotan debelim mornarskim užetom no sada kada su mu ruke bile slobodne sve ostalo je bilo ravno najobičnijoj dečjoj igri.

Samo trenutak kasnije Sejn se sav prestravljen stresao. Na polju u hodniku su se čuli koraci koji su se približavali vratima kabine u kojoj se nalazio.

Sejn počeo užurbano da pomera ramena da bi se što pre

oslobodio preostalih konopaca. Sada je već bio u stanju i da se podigne sa stolice i da se munjevitim pokretima pozabavi i konopcima kojima su mu bile vezane i noge.

Koraci su za to vreme utihnuli upravo pred vratima njegove kabine.

U trenutku kada je začuo okretanje ključa u bravi, Šejn je uspeo da se oslobodi i poslednjeg užeta. Hteo je nečujno da se primakne vratima, no odmah je shvatio da je to neizvodljivo, pošto ga njegove od sedenja ukočene noge nisu slušale.

A tada su se već i otvorila vrata i Šejn je pri slaboj svetlosti pretrolejske lampe prepoznao Delgado ružno lice prepuno ožiljaka.

II

Ugledavši Šejna pred sobom. Delgado je iznenađeno kriknuo. I pre nego što je uspeo da se baci unazad, Šejn se našao pored njega. Levicom mu je isirgao petrolejsku lampu iz ruku, dok je desnicom gotovo istovremeno Delgada snažno tresnuo po njušci.

Dok se Delgado nemoćno skljojao na pod Šejn je osetio pod prstima vrlinu usijanog staklenog cilindra petrolejske lampe. Šejn je tiho opsovao i ispustio je iz ruku. Lampa je uz tresak pala na drveni pod. Petroleji koji se razlio na sve strane odmah se zapalio tako da su plameni jezičci već u sledećem trenutku zahvatili pod i zidove drvetom obloženog hodnika.

U istom trenutku se pri dnu hodnika začuo nečiji unezveren glas:

— Vatra!

Povrativši se od prvobitnog iznenađenja, Šejn je munjevito svukao staru mornarsku jaknu koju je dobio od Dika Tibauda i njome počeo da gasi vatru.

U hodniku se sada nalazilo mnoštvo ljudi. Sa svih strana su dopirali njihovi panični povici. Voda iz ogromnih kofa počela da zapljuskuje Šejna.

Pokušavajući da iskoristi opštu pometnju, Šejn je jurnuo napred. Na trenutak se spotakao o telo onesvešćenog Delgada, što je jednom od mornara bilo dovoljno da ga snažno tresne po glavi.

Kađa se sam našao na podu na njega skočiše nekoliko momaka, koje do tada na brodu još nije video. Udarci su pljuštali sa svih strana, a kada su napokon prestali, osetio je kako su ga snažne ruke mornara šćepale za okovratnik i kako su ga kroz hodnik obavijen dimom najpre odveli do uskog stepeništa, a odmah zatim i gore na palubu.

Uši su mu parali povici unezverenih ljudi okupljenih na brodskoj palubi. Još uvek ošamućen, Šejn je kao kroz maglu pred sobom ugledao njihova od besa iskrivljena lica. Razjarena masa počela da ga vuče prema ograđi. Huka još uvek snažnih talasa nadjačavala je sve zvuke osim škripe ogromnih drvenih jarbola.

Šejn počeo kao pomahnitao da zamahuje pesnicama oko sebe, no i pored svih nastojanja nije mu polazilo za rukom da se oslobodi zagrijaja ruku koje su svakog časa pretile da ga bace preko palube.

A onda je odnekud odjeknuo snažan pucanj nečijeg revolvera. Pobesneli mornari ga gotovo istovremeno ispustiše kao komad usijanog gvožđa tako da je celom svojom dužinom tresnuo na palubu gde ga je zapljusnuo ogroman talas uzavrelog mora.

Kada je konačno došao sebi i kada se uz dosta muke ponovo pridigao na noge, Šejn je shvatio da se nalazi tačno na sredini između dve grupe ljudi za koje nije mogao sa sigurnošću da kaže od koje mu preti veća opasnost.

Na jednoj strani su stajali pomahnitali mornari, koji su hteli da ga bace u more, a sa druge strane Delgado i njegovi revolveraši.

Delgadovo unakaženo lice je bilo iskrivljeno u čudnu grimasu. U rukama je držao revolver čija je cev bila uperena ne u Šejna, već u mornare koji i dalje nisu mogli da se smire.

Delgado je dao znak dvojici svojih ljudi kratko klimnuvši glavom, nakon čega su oni prišli Šejnu i počeli da ga vuku prema stepeništu, koje je vodilo u potpalublje.

Delgado i preostala četvorica njegovih revolveraša krenuše za njima.

U tom trenutku se odnekud začuo prodoran zvižduk mornarske pištaljke. To je za mornare bio znak da se okrenu i munjevito raziete po palubi.

Krajičkom oka Šejn je primetio kako im se približava čovek zarastao u gustu tamnu bradu. Odmah zatim revolveraši ga odgurnuše dublje u potpalublje gde je jedan od njih počeo da pretresa njegovu potpuno mokru odeću ne bi li pronašao bilo kakvu vrstu oružja.

Na stepeništu se pojaviše ubrzo zatim i Delgado i ona bradata spodoba za koju je Šejn pretpostavljao da je kapetan „Metagorde“.

Sitne tamne oči bradatog morskog vuka naprosto su sevale od besa dok se obraćao Delgadu.

— Znate li šta bi se sa vama dogodilo da je na „Metagordi“ buknuo pravi požar?

Delgado slegnu ramenima.

— Vatra je ugašena, kapetane, tako da zaista nema potrebe da sada raspravljamo o tome šta bi bilo da je... — odvratio je Delgado ledenim glasom. — I nemojte da smetnete sa uma da je Šejn moj zatočenik! A sada idite i recite svojim ljudima da ću ubiti svakoga ko se usudi da ga još jednom takne.

Kapetan „Metagorde“ je van sebe od besa najpre hteo nešto da odvrati, no na kraju se ipak okrenuo i popeo gore na palubu.

— Hvala ti što se toliko brineš za moje zdravlje, Delgado — procedio je Šejn, nacerivši se podrugljivo.

— Da sam na tvom mestu ne bih se toliko radovao, Šejne! — odvratio je Delgado ljutito. — Uveren sam da ćeš u Nju Orleansu još žalovati što te ovi ovde nisu bacili u more.

Šejn sleže ramenima.

— Smrt je smrt, Delgado. A to da li čovek pre toga mora da pretrpi manje ili više bola ne igra nikakvu ulogu.

— Sve mi se čini da Hajdena ipak ne poznaješ u dovoljnoj meri, Šejne. Podsetiću te sa zadovoljstvom na ove tvoje reči

kada budeš počeo da cviliš i da preklinješ Hajdena da te već jednom ubije.

— Na tako nešto ćeš morati malo poduže da pričekáš, Delgado — procedio je Sejn.

Mali Spanac slegnu ramenima.

— U životu ne postoji samo fizička bol, Šejne — odvratio je on, iskeživši se zjurado. — Postoje i drugi razlozi zbog kojih gazda želi da te živog otpremimo u Nju Orléans. U njegovoj zbirci mu još uvek nedostaje jedna žena pre nego što počne da sprovodi svoju osvetu u delo. A ti ćeš biti mamac koji će mu omogućiti da ostvari sve svoje zamisli.

Šejn je odmah znao o kojoj osobi je bila reč.

— Hajdenova suruda zamisao se neće ostvariti, Delgado — odvratio je Sejn odmahnuvši glavom. — Neće mu nikada poći za rukom se domogne Fej. Pa Hajden bi bar trebao da zna da među čuvarima zakona postoji nepisano pravilo da jedna te ista osoba nikada ne kreće dva puta za istim zlovcem.

Delgado se samo glasno nasmehne.

— Nemoj da potcenjuješ Hajdena, Šejne. Tako ti mogu reći da je u međuvremenu od Kolín O'Rajli saznao šta se između tebe i Fej zbilo dok ste ga zajedno brodom otpremali natrag u Sent Luis. A kada ona sazna da te Hajden drži zarobljenog tada će sigurno sve pokušati da te oslobodi, pa makar i nemala zvaničan nalog da upravo ona krene za njim. — Tu je Delgado na trenutak zastao da bi odmah zatim dodao: — Zaista me živo interesuje za koga ti i tebi slični radite?

Ovo Delgadovo pitanje je naravno ostalo bez odgovora.

U tom trenutku Delgado mu se primakao na samo dva koraka i pre nego što je Sejn uspeo da prozre njegovu nameru on mu je zario cev revolvera u stomak.

Bol koji je osetio, naterao je Šejna da se spusti na kolena. Samo teškom mukom je uspeo ponovo da dođe do daha.

— Hajden mi je naredio da te živog dopremim u Nju Orleans — prosiktao je Delgado, umevši se nadmeno Šejnu u lice. — No, propustio je da mi kaže u kakvom stanju bi tamo trebalo da stigneš. A pošto je to tako onda bih ti savetovao da dok smo ovde na brodu malo pripaziš na svoje ponašanje.

— Ama, idi do đavola, smrdljivče! — prosiktao je Šejn teško dahćući.

Delgado ispusti prodoran krik.

Krajičkom oka Sejn je primetio kako su se i ostali revolveraši ustremili na njega.

Prvu dvojicu je još i uspeo da obori, no onda ga je zapljusnula prava kiša udaraca. Borio se očajnički sve dok nije izgubio svest.

III

Mali ribarski brodić je ogromnom brzinom sekao talase još uvek uzburkanog mora.

Stari gusar Dik Tibadu i crnac Džejson Blekan su zajedno stajali za kormilom da brod koji je plovio pod punim jedrima ne bi skrenuo sa kursa. Talasi koje je brodić sekao neprekidno su zapljuskivali palubu tako da su obojica i pored mornarske odeće koju su nosili bili mokri do gole kože.

Oči Džejsona Blekmana su čudnovato svetlucale.

Već satima su u daljini pred sobom imali blistavo bela jedra „Metagorde”.

Rastojanje se polako ali sigurno smanjivalo, no rešili su da sačekaju okriuje noći, pa da tek onda preteknu „Metagordu” i da pre nje stignu u Nju Orleans.

Džejson Blekman i dalje nije imao pojma zbog čega su ljudi koji su se u Galverstonu ukrkali na jedrenjak želeli da otpreme Šejna u Nju Orleans. A i to što je uopšte saznao odredište njihovog putovanja imao je da zahvali jedino spletu srećnih okolnosti.

Nakon što je i sam samo uz dosta sreće izvukao živu glavu, Blekman je slučajno u Galverstonskoj luci nabasao na teško ranjenog gorilu Lua Planketa koji je bio svedok događaja na „Metagordi”. Nakon što mu je Džejson Blekman obećao da ga neće predati čuvarima zakona on mu je ispričao da je čuo kako se neki razbojnik po imenu Delgado pojavio u Galverstonu sa zadatkom da Šejna otpremi u Nju Orleans. Saznao je još da se radilo o osveti nekog čoveka koga je Šejn svojevremeno strpao iza rešetaka.

Stari morski vuk Dik Tibadu je naravno odmah pristao da zajedno sa Džejsonom i njegovom sestrom Naomi krene za „Metagordom” ne bi li nekako uspeali da oslobode Šejna kome su svi zajedno mnogo toga imali da zahvale.

Tibadu je već bio prevalio osamdesetu, no više je ličio na šezdesetogodišnjaka, koji je još uvek naprosto kipteo od snage i životnog elana.

Na pramcu malog Tibaduovog brodića nalazio se natpis „Ema”!

Ema je bilo ime jedine žene koju je Dik Tibadu u svom životu iskreno voleo. No Ema Mortimor je uvek bila i ostala nedostižna za starog morskog vuka. Ema je bila žena Žana Lafita kome je Tibadu ostao veran sve do njegove smrti. Nakon toga Tibadu se nastanio u Galverstonu gde je od svoje ušteđevine kupio mali ribarski brodić na kcm je i dalje plovio.

U ovim trenucima Tibadu je u sebi ponovo osećao želju da se upušta u nove pustolovine koje bi ga i pored poodmakle starosti nagnale da oseti da i dalje hoda ovim svetom i da još uvek ne pripada prošlosti.

Njegove tamnoplave oči ponovo su svetlucale mladalačkim žarom na kasnom popodnevnom suncu.

U godinama koje je provodio ribareći na svom malom jedrenjaku često bi sebe zatekao kako sa setom priželjkuje da se makar na kratko vreme vrate ona vremena kada je sa svojim drugovima plovio morima u potrazi za najneobičnijim pustolovinama.

Međutim, bio je svestan da mu se ta želja neće ostvariti i da se njegov život polako ali sigurno približavao svom kraju.

Tibadu je bio uveren da se kod čoveka iz Nju Orleansa koji je naredio da mu dopreme Šejna radilo o razbojniku velikog kalibra.

Otprilike pre pet godina kod njega se pojavio neki njemu nepoznat čovek koji je počeo da ga ispituje o vremenima kada je još plovio zajedno sa gusarom Lafitom. Verovatno su

i tog mladića privukle glasine koje su kolale i koje su govorile da se negde u delti Misisipija u piratskom carstvu Baratariji još uvek krije ogromno bogatstvo gusara Žana Lafita.

Sve su to bila najobičnija preterivanja koja su nastala kao plod nečije bujne mašte.

Dik Tibadu je znao da je Lafit bio izuzetno oprezan čovek koji je uvek nastojao da se obezbedi za lošije dane koji su mogli da mu predstoje. No i pored toga nije mogao da zamisli da bi njegov stari prijatelj mogao negde u močvarama Misisipija da sakrije blago umesto da ga iskoristi za neke daleko unosnije poslove.

Noć se polako približavala, a samim tim i trenutak kada će napokon prestići „Metagordu“. Kada stignu u Nju Orleans sačekaće da se tamo pojave Šejn i njegovi otmičari, a tada ih ništa neće sprečiti da ga oslobode iz njihovih ruku.

A onda će se još dugi niz godina u Nju Orleansu pričati o ponovnom dolasku Dika Tibadua u ovaj grad, pomislio je on, osmehnuvši se zadovoljno.

Džejson Blekman ga je pogledao sa neskrivenim čuđenjem kada je zabacio glavu unazad i kada je prasnuo u grohotan smeh.

IV

„Ema“ se ukotvila u maloj uvali na južnoj obali reke Misisip, tačno nasuprot gradske luke.

Nakon što su spustili mali čamac u vodu nekolicina momaka iz Tibaduove posade su prebacili njega, Džejsona Blekmana i Naomi preko reke.

Stari gusar jednostavno nije mogao da prepozna luku Nju Orleansa toliko se ona u poslednjih dvadesetak godina promenila.

U luci su se stiskali mnogobrojni savremeni brodovi koje su pokretale snažne parne mašine. Iz bezbroj ogromnih dimnjaka pedizao se gust crn dim visoko u nebo. Samo teškom mukom su pronašli mesto na kom su između svih tih grdosija mogli da pristanu.

Ona četvorica Tibaduove posade koji su ih prebacili do luke odmah su se nakon njihovog iskrcavanja vratili natrag na „Emu“. Stari Tibadu nije želeo da i njih uvuče u razračunavanja koja su im ovde u Nju Orleansu neminovno predstojala ukoliko su želeli da oslobode Šejna.

U luci je vladala neopisiva gužva.

Prostor između reke i prvih pristanišnih zgrada bio je zakrčen najraznovrsnijom robom. Dok je Dik Tibadu zamišljeno posmatrao kako radnici utovaruju robu na brodove osetio je Naominu nežnu ruku na svom ramenu.

— Tamo preko — izustila je ona tiho, pokazujući pri tome u pravcu obližnjih kuća.

I Tibadu i Džejson se zagledaše u masu naroda koji je pristizao sa svih strana. Bilo je više nego jasno da se tamo kod lučkih skladišta nešto neobično događalo.

Svi troje počеше sebi da krče put između nagomilanih sanduka buradi i bala pamuka. A onda svi troje kao ukopani zastadoše.

Sa Naominih usana se oteo prestravljen uzvik.

I Džejson, Blekman i Dik Tibadu se stisnutih zuba zagledaše u pravcu skladišta gde je na ogromnom čekrku visilo nečije telo.

Prizor je delovao stvarno zastrašujuće.

Čoveku je oko vrata bila namaknuta omča kojom su ga njegove ubice očigledno prikačile za čekrk nakon čega su ga podigli visoko iznad tla sve dok ovaj jadnik u najgorim mukama nije izdahnuo.

Sa mesta na kom se nalazio Tibadu mogao je da vidi da se radilo o sitnom suvonjavom čoveku kovrdžave kose. Obešeni je na sebi imao skupoceno odelo sašiveno po poslednjoj modi. Čudnovato je bilo što su mu ubice ostavile ne samo sat već i debeli zlatni lančić kojim je sat bio pričvršćen za svileni prsluk.

Svuda oko njih ljudi su se nešto došaptavali.

Tibadu im se još više približio i upitao nekolicinu njih: — Ko je to?

Ljudi ga sumnjičavo pogledaše. Niko nije odgovorio na postavljeno pitanje.

Stari gusar je samo slegnuo kratko ramenima nakon čega se vratio do mesta gde su se nalazili Džejson Blekman i njegova sestra Naomi.

U tom trenutku se negde u blizini začuo prodoran zvižduk pištaljke. To kao da je bio znak da u masi okupljenog naroda nastane opšte komešanje.

Tibadu, Džejson i Naomi su morali da potraže zaklon iza obližnjih sanduka da ih uspaničena masa ne bi bukvalno pregazila.

Sa neskrivenim čuđenjem u očima svi troje su zurili za ljudima koji su se razbežali na sve strane.

Samo trenutak kasnije iz jedne od sporednih ulica se pojavila grupa od desetak snažnih muškaraca koji su svi do jednog na grudima nosili sjajne metalne zvezde. Smrknutih lica su posmatrali narod koji je zamicao između stvari koje su u pristaništu čekale na utovar i dalji transport.

Tibadu je primetio kako su čuvari zakona međusobno nešto počeli da se dogovaraju. Bilo je očigledno da još uvek nisu bili otkrili razlog zbog kog se svet okupio ovde u pristaništu.

U trenutku kada je u luci zavládala gotovo avetinjska tišina stari Dik Tibadu je iznenada napustio svoje skrovište i kročio na otvoren prostor. Prethodno je dao znak Džejsonu i Naomi da ostanu tamo gde su.

Jedan od policajaca ga je odmah primetio. Munjevito je potegao svoj ogromni službeni „kolt“ koji je ubrzo ponovo vratio u futrolu kada je video da pred sobom ima nenaoružanog starca.

I ostali se zagledaše u Tibadua. Jedan od njih, najverovatnije glavnokomandujući, dade starom Tibaduu znak da im priđe.

— Šta se ovde dogodilo? — upitao ga je ovaj smrknuta lica.

— Upravo dolazim sa reke — promrmljao je Tibadu slegnuvši ramenima. — Verovatno su ljudi samo nameravali da iz-

bliza pogledaju čoveka koji visi tamo preko. — Pri tome je Tibadu pokazao u pravcu obližnjeg skladišta.

— Sto mu gromova, pa to je Mel Ruž! — procedio je jedan od policajaca nakon što su svi osim Tibadua podigli glave i zagledali se u prizor na koji im je starac ukazao.

Tibadu je nameravao da se okrene i da krene svojim putem, no čovek koji je maločas razgovarao s njim sprečio ga je na taj način što ga je šćepao za okovratnik i ljutito upitao:

— Dakle, da čujemo, stari: šta si u stvari video?

— Kao što rekoh, šerife: ništa! Dolazio sam mirno iz pravca reke kada sam pred sobom ugledao okupljeni narod. Upitao sam nekolicinu ljudi ko je taj jadnik koji tamo visi, ali nisam dobio nikakav odgovor.

Sudeći po sumnjičavosti koja se pojavila u sivim očima čoveka sa zvezdom bilo je više nego jasno da on nije baš mnogo verovao Tibaduevim rečima.

— Prvo, ja nisam šerif — procedio je on. — Zovem se Sim Kesidi i glavni sam zamenik gradskog šerifa kod koga ćemo sada zajedno otići.

Tibadu počeo da se mršti.

Pitao se čemu sve ovo kada im je lepo objasnio da nije video ništa drugo od onog što im je već i rekao. Pa, nije mu čak ni bilo poznato ime čoveka koji je visio na čekrku. Šta li ovi sada samo hoće od njega?

Iako su ga sva ova pitanja morila stari Dik Tibadu je ipak odlučio da ništa ne odvrati, smatrajući da bi moglo da bude opasno ukoliko bi odmah po svom dolasku u Nju Orleans nepotrebno skretao pažnju na sebe i svoje prijatelje.

Glavni šerifov zamenik je svojim ljudima izdao kratka uputstva šta dalje da čine nakon čega su svi osim jednog koji je otišao da odnekud dotera kočije krenuli prema skladištu da skinu telo obešenog Mela Ruža.

Kada su kočije stigle najpre su utovarili mrtvaca, a onda su pored njega smestili i starog Tibadua nakon čega su svi zajedno krenuli popločanim ulicama starog dela grada, koji je Tibadu poznavao još od pre dvadesetak godina, prema aveniji Klejborn u kojoj se nalazila kancelarija gradskog šerifa.

Tibadu se nadao da će ga šerif i njegovi ljudi vrlo brzo ponovo pustiti čim im ispriča da zaista nema nikakve veze sa događajima u pristaništu.

A onda će moći da se posveti onome zbog čega je u stvari i došao u Nju Orleans, a to je bilo da izvuče Šejna iz neprilika u koje je zapao.

„Metagorda“ će najverovatnije u toku dana pristati u Nju Orleans, što je značilo da do tada i on mora biti spreman da izvuče Šejna iz kandži njegovih otmičara.

Stari morski vuk naravno nije mogao da slutiti da je smrt Mela Ruža bila u direktnoj vezi sa Šejnovom otmicom u Galverstonu.

Lacius P. Hajden je do tada uspeo da ostvari prvi deo svoje sulude osvete.

Džejson Blekman i njegova sestra Naomi su ćutke gledali za kolima koja su odvozila Dika Tibadua zajedno sa beživotnim telom obešenog čoveka.

Sa mesta na kom su se nalazili nisu uspeli da razaznaju ni jednu jedinu reč koju je starac razmenio sa čuvarima zakona.

Oboje su se pitali zbog čega li su policajci samo uhapsili starog gusara?

Džejson Blekman je znao da sada treba donositi brze i valjane odluke ukoliko su želeli da ostvare ono zbog čega su krenuli u Nju Orleans.

— Naomi, ja ću krenuti za kočijom — procedio je Džejson. — Ti za to vreme siđi dole do luke i čekaj da se pojavi „Metagorda“. Ja i Tibadu ćemo ti se što je moguće pre pridružiti.

Naomi klimnu glavom.

— A šta da radim ukoliko „Metagorda“ pristane pre nego što se vas dvojica vratite i ako oni nitkovi iskrcaju Šejna na obalu? — upitala je Naomi.

— U tom slučaju pokušaj neopaženo da ih pratiš i da saznaš gde ga vode. Nakon toga se vrati ovamo gde ćemo te sačekati.

Kada je Naomi ponovo klimnula glavom u znak odobravanja Džejson se munjevito okrenuo i jurnuo za kočijom koja je već zamicala iza prvih kuća.

Naomi je još neko vreme pogledom pratila svog brata, a onda je i sama pomalo pognuta krenula svojim putem. U pristaništu je u međuvremenu ponovo zavladala uobičajena vreva. Naomi se pomalo plašila ljudi koji su užurbano koračali tamo-amo, no ubrzo je uvidela da niko ne obraća ni najmanju pažnju na nju.

Kada je krenula prema reci pred sobom je ugledala pravo more jarbola i dimnjaka koji su se podizali visoko u nebo. Sa zebljom se pitala da li će među svim ovim silnim brodovima uopšte uspeti da pronađe „Metagordu“?

U tom trenutku nekolici crnih lučkih radnika počеше nešto da joj dobacuju. Dok se Naomi užurbanim koracima udaljavala od njih začula je iza svojih leđa njihovo zlorado cerekanje. Ledeni žmarci počеше da je podilaze. Iznenada se osećala potpuno izgubljenom u ovom za nju potpuno nepoznatom svetu.

Zastala je iza nekoliko bala pamuka, pokušavajući da odagne strah koji je pretio da parališe sva njena čula. Nakon nekoliko minuta pošlo joj je za rukom da se ponovo smiri svesna činjenice da će morati da bude izuzetno hrabra ukoliko želi da pomogne Šejnu.

Zнала je da je Šejn izgubljen ukoliko otmičarima pođe za rukom da ga po dolasku „Metagorde“ neopaženo prebace u grad. Tada mu Dik Tibadu i Džejson Blekman ne bi mogli da pomognu.

Pri pomisli da bi i Šejn mogao da prođe kao čovek koga su maločas videli kako visi na čekrku ponovo je osetila neizmeran strah.

I dalje nije mogla da zaboravi noć koju je provela sa Šejnom. Nijedan muškarac je nije voleo takvim žarom i takvom strašću kao on. Tek sa njim je osetila pravo uživanje koje jedna žena može da doživi.

Međutim, Naomi nije bila osoba koja je živela u oblacima. Zнала je da joj nikada neće poći za rukom da Šejna potpuno pridobije za sebe. On je bio belac, a ona crnkinja što je značilo da ih dele čitavi svetovi.

No to nije bio jedini razlog koji je navodio na takva razmišljanja.

Pravi razlog je bio taj što Šejn jednostavno nije bio muškarac koji bi bilo kojoj ženi dozvolio da ga zadrži duže na jednom mestu. Bio je tip muškarca koji je navikao da se ne prestano za nešto bori što je u Galverstonu jasno pokazao.

Njena dalja razmišljanja prekinuo je jedrenjak, koji je plovio uzvodno uz reku Misisipi. Po karakterističnim belim jedrima Naomi je odmah shvatila da se radi o „Metagordi”.

Sada se ispostavilo da je stari Dik Tibadu strahovito potcenio mogućnosti jedrenjaka kada je rekao da bi „Metagorda” mogla tek u ranim popodnevним časovima da stigne do Nju Orleansa.

Naomi je potražila skrovito mesto između bala pamuka odakle je nesmetano mogla da prati kretanje „Metagorde”.

Jedrenjak se napokon ukotvio između dva velika rečna parobroda, koje je pokretao ogroman točak sa snažnim lopaticama.

Naomi se nalazila nepunih pedesetak jardi udaljena od dekova. Jasno je mogla da razazna likove ljudi na „Metagordi”. Oslonjen o brodsku ogradu tamo se nalazio i neki omanji tamnokosi muškarac sa šeširom nabijenim duboko na lice.

Naomi poče preneraženo da gricka donju usnu kada je čovek sa broda skinuo na trenutak svoj tamni šešir i kada je rukom prošao kroz gustu blago kovrdžavu kosu.

Pogled na njegovo ružno lice izazivao je jezu kakvu do tada u celom svom životu nije osetila. Ogroman ožiljak protezao se od desnog oka sve do ivice brade, dajući mu zajedno sa sivkastobledom bojom kože izgled pravog pravcatog živog leša.

Naomi poče prestrašeno da se osvrće oko sebe. Jedino što je u ovim trenucima mogla da učini bilo je da poželi da šerif i njegovi ljudi ne zadrže suviše dugo starog Dika Tibadua u svojoj kancelariji.

Čovek na „Metagordi” joj je ulivao samrtni strah. Mornari su u međuvremenu već uveliko uvežbanim pokretima spustili jedra sa jarbola i sada je nekolicina njih dobacivala debela užad kojima su lučki radnici privezali jedrenjak za ogromne betonske vezove.

Potrajalo je još izvesno vreme, a onda je „Metagorda” bila propisno ukotvljena.

Kada je na palubi jedrenjaka ugledala šestoricu ljudi, koji sudeći po njihovoj odeći očigledno nisu bili članovi posade, Naomi se ponovo prestravljeno stresla.

U rukama su držali ogroman smotuljak koji su spustili po-

red nogu čoveka koji je stajao oslonjen o metalnu ogradu jedrenjaka.

Naomi je bila više nego sigurna da se u tom smotuljku nalazilo Šejnovo telo. Ubrzo zatim je videla kako su sa jedrenjaka spuštene mornarske lestvice i kako se čovek sa ožiljkom uz njihovu pomoć iskrcao na obalu.

Naomi je znatiželjno zurila za njim dok se ovaj laganim korakom krétao prema jednoj od obližnjih lučkih zgrada. Međutim, još pre nego što je stigao do zdanja koje je po svemu sudeći bilo lučka kapetanija čovek sa ožiljkom je zaustavio kočije koje su tuda prolazile. Izmenio je nekoliko reči sa kočijašem nakon čega je ovaj okrenuo svoju zapregu i poterao je u pravcu „Metagorde“. Kočije se zaustaviše tačno ispod mornarskih lestvica.

Čovek sa ožiljkom, koji se prethodno takođe bio ukrcao u kočiju, doviknuo je nešto onima na palubi jedrenjaka što Naomi sa ove udaljenosti nije mogla da razume. Na to su on šestorica podigli platneni smotuljak i oprezno ga pomoću konopaca spustili dole na obalu.

Nakon što su kočijaš i čovek sa ožiljkom zajedničkim snagama utovarili smotuljak u kočiju pridružila su im se još dvojica od one šestorice sa broda dok su ostali lenjo krenuli prema obližnjim zdanjima.

Naomi je osećala kako su kolena počela da joj podrhtavaju od straha. Širom iskolačenih očiju zurila je u kočije koje su polako krenule prema jednoj od skladišnih zgrada.

Gotovo paralisana od straha Naomi je samo teškom mukom uspela da se prisili da napusti svoje sklonište i da krene za kočijama.

Napokon i njeni koraci postadoše nešto brži. Strah da bi mogla da izgubi kočije iz vida terao je napred. Videla je još kako su ona četvorica nestala u prvoj lučkoj krčmi na koju su naišli, a onda se u potpunosti koncentrisala na kočije koje se misu zaustavile kod skladišta već su nastavile da se probijaju kroz vrevu, koja je i dalje vladala u luci da bi napokon skrenule u prostranu ulicu na čijem uglu je Naomi ugledala tablu sa natpisom: „Avenija Esplanada“.

Kočija se kretala sve brže i brže. Naomi je ubrzo osetila kako je počeo da je obliva znoj, no onda joj se ipak osmehnula sreća pošto su kočije bile prisiljene da se zaustave na prvoj sledećoj raskrsnici gde je došlo do sudara dve teretne zaprege čiji su vlasnici upućivali jedno drugom najpogrdnije reči umesto da uklone kočije sa raskrsnice.

Kroz prozor na kočijama Naomi je na trenutak ugledala ružno lice čoveka sa ožiljkom. Imala je čak utisak da je on posmatra, no onda su kočije nastavile svoje putovanje, zaobilazeći nastali zastoј preko dela ulice koji je bio rezervisan za pešake.

Sa neskrivenim divljenjem Naomi je u prolazu zagledala predivne zgrade koje su krasile aveniju. Napokon je ipak pogledala glavu, shvativši da bi u ovom otmenom kraju mogla svojom bojom kože da izazove nečije podozrenje.

Odahnula je kada su kočije napustile aveniju Esplanada,

skrenuvši u jednu od bočnih ulica gde je vladala daleko manja gužva.

Naomi je svakim metrom, koje su kočije prevaljivale, osećala kako je hvata sve veća panika pošto je postojala opasnost da je potpuno izgubi iz vida.

Ako je izgubim tada Šejnu više nema spasa, pomislila je Naomi. To je i pored bolova koje je osećala u telu nateralo da još brže potrči za konjskom zapregom.

Ubrzo zatim kočije su ponovo skrenule za ugao. Naomi je začula kako odatle dopire žagor najrazličitijih glasova.

Kada je i ona napokon izmila na ulicu kojom su se i kočije kretale videla je da je ona prepuna ljudi. Na svakom koraku nailazila je na najrazličitije trgovine. Gotovo pred svakom kućom stajala su otmene kočije, ali i obične teretne zaprege. Trotoari su bili prepuni sveta. Bilo je i mnogo ljudi crne boje kože tako da Naomi nije nikome upadala u oči.

Kočije su sada bile prisiljene da uspore tako da ih je Naomi uskoro sustigla. Opet je našla na tablu sa natpisom gde je stajalo da se nalazi u aveniji Tulejn. Kočije su još dva puta skretale u sporedne ulice da bi se napokon zaustavile ispred belo okrećene kuće sa ogromnim vrtom u ulici Palmeto.

Naomi je zastala u okrilju senke stoletnog stabla koje se nalazilo nedaleko od kuće, posmatrajući šta se tamo događa.

Ona dvojica koji su se zajedno sa čovekom sa ožiljkom ukricali u kočije istovarili su smotuljak i poneli ga kroz vrt. Nisu se, međutim, uputili prema širokim ulaznim vratima već prema uskom prolazu koji je zdanje delio od susedne kuće.

Čovek sa ožiljkom je i dalje stajao pored kočije. Mora da je nešto došapnuo kočijašu pošto se on odmah zatim spustio na tlo i krenuo prema zadnjoj strani kočija.

Kočije su se nekako čudno zanjihale. Naomi je bila sigurna da je neko ušao u njih. Ubrzo zatim do njenih ušiju je dopro neobičan prigušen zvuk nakon čega su se kočije na kratko žestoko zaljuljale da bi se zatim sve ponovo umirilo. Samo trenutak kasnije Naomi je ugledala čoveka sa ožiljkom kako prolazi kroz kapiju, koja je vodila u vrt otmenog zdanja.

Jedan od one dvojice koji su uneli onesveštenog Šejna u kuću upravo se ponovo vraćao.

Čovek sa ožiljkom je porazgovarao na kratko sa njim pre nego što je nestao u unutrašnjosti kuće dok je on odmah nakon toga kročio na ulicu gde se popeo na kočije i poterao ih niz ulicu.

Teško dahćući Naomi se povukla još dublje u senku ogromnog hrasta.

Pitala se na trenutak šta dalje da radi, a onda se setila Džejsonovih reči i njihovog dogovora da se nađu kod pristaništa.

Sada je znala tačno gde su ljudi sa „Metagorde” sklonili Šejna, a možda su je Tibadu i Džejson već nestrpljivo očekivali nakon što su ustanovili da se „Metagorda” suprotno njihovim očekivanjima već nalazila ukotvljena u luci.

Naomi je na kraju ipak nekako instinktivno krenula za kočijama umesto da se uputi na suprotnu stranu prema pristaništu.

Čovek koji se popeo na kočiju poterao ih je jednom oko čitavog bloka da bi ih napokon zaustavio pri dnu ulice Palmeto ispred kuće na kojoj je stajao ogroman natpis: „Nju Orleans Gazeta”.

Nakon što je hladnokrvno povukao ručicu za kočije i oko nje obmotao uzde čovek je mirno sišao sa kočija i ubrzo zatim nestao u jednoj od sporednih uličica.

Naomi je sačekala još nekoliko trenutaka da bi potpuno bila sigurna da je čovek neće videti kada se bude približavala kočijama.

Kada im je napokon oprezno prišla Naomi se popela na vrhove prstiju da bi kroz prozor mogla da pogleda u unutrašnjost kočija. To joj, međutim, nije pošlo za rukom pošto su sa te strane na prozoru bile navučene tamne neprozirne zavese.

Ona počeo oprezno da se osvrće oko sebe.

Izgledalo je kao da se niko od ljudi koji su se kretali ulicom nije interesovao ni za nju niti za napuštenu kočiju.

Odlučnim pokretom Naomi je posegla za kvakom i otvorila vrata kočija.

Kada je sunčeva svetlost obasjala unutrašnjost kočija Naomi je u uglu sa svoje desne strane ugledala crnog kočijaša čija su usta bila do pola otvorena nalik čoveku koji blaženo spava.

Naomi se tiho nakašljala. Kočijaš se i dalje nije pomerao tako da je ona posegla za njegovom nogavicom i nekoliko puta je predrmusala.

Kočijaševo telo iznenada počeo nekontrolisano da se pomera. Najpre je klonulo u stranu, a onda je kočijaš licem poleteo prema Naomi koja je preneraženo ustuknula.

Samo sa teškom mukom pošlo joj je za rukom da spreči krik koji je pretio da joj se otme sa usana.

Prestravljeno je zurila u dršku noža koja je virila iz kočijaševih leđa. Oko mesta uboda jakna je već bila natopljena krvlju.

U trenutku kada je Naomi nameravala da se okrene i pobegne što dalje od ovog ukletog mesta osetila je nečije kretanje iza svojih leđa. Nečiji prsti su je uhvatili za mišicu.

Naomi munjevitio okrete glavu u tom pravcu. Kada je sa strahom u očima podigla pogled ugledala je pred sobom negovano preplanulo lice čoveka čije su usne bile razvučene u blag osmeh.

— Jesi li uspela nešto da ukradeš, mala? — upitao je čovek pomalo podrugljivo.

Naomi je svim silama pokušavala da se oslobodi njegovog čvrstog zahvata.

— Ne — promrmljala je ona. — Ja-Ja...

Čovek usmeri svoj pogled pored nje u unutrašnjost kočija.

Mora da će videti mrtvaca koji se tu nalazio, pomislila je Naomi. Pobogu, pa valjda, neće pomisliti da sam ja...

— Vidi, vidi — procedio je muškarac tiho zviznuvši kroz zube. — Da te možda nije varao sa nekom drugom?

— Ne — bio je to pre vapaj nego normalan ljudski odgovor. — Ja ga nisam ubila, mister! Videla sam samo kako je neki čovek ostavio ovde kočije i kako je...

— I to je za tebe bila prava prilika da nešto ukradeš, zar

ne? — upitao je čovek koga prizor u kočijama očigledno nije nešto naročito zgražavao. Trenutak kasnije čovek je izvukao Naomi iz kočija i mirno zatvorio vrata. Ali je i dalje čvrsto držao za mišicu.

Izvesno vreme je posmatrao do pete da bi na kraju zadovoljno klimnuo glavom.

— Nije loše, zaista nije loše — reče on.

— Molim vas, mister, pustite me da odem! — prošaputala je Naomi molećivo.

— Šta misliš da li da te predam zamenicima šerifa Džonstona ili ne? — procedio je čovek, nacerivši se zlorado. — Ne ličiš mi baš na osobu kojoj bi pričinjavalo neko naročito zadovoljstvo da sledećih nekoliko godina provede iza rešetaka.

Naomi počese i protiv njene volje da naviru suze na oči.

— Molim vas, mister... — ponovila je ona molećivo.

Čovek počeo da je vuče za sobom. Na trenutak je htela da mu se suprotstavi, no ubrzo je shvatila da bi to samo još više pogoršalo njenu ionako nimalo zavidnu situaciju.

Počela je da je hvata panika.

Razmišljala je o Šejnu, svom bratu Džejsonu i starom Tibađu dok je nepoznati vukao niz ulicu.

Pitala se gde je vodi i šta nameravam da učini s njom?

Ubrzo je u potpunosti izgubila orijentaciju tako da nije imala predstavu gde se uopšte nalaze. Čovek je vukao sve dalje i dalje. Iznenada je negde u blizini začula zvuk brodskih sirena, a onda je između obližnjih kuća ugledala jarbole jedrenjaka koji su se podizali visoko u nebo. Tada joj je postalo jasno da su se u stvari kretali prema pristaništu, a ne prema centru grada kako je ona u prvi mah mislila.

Čovek je iznenada uvukao u tamu nekog uskog prolaza kroz koji su izbili u dvorište neke polurazrušene zgrade. Ubrzo zatim našli su se u prostoriji koju je obasjavala prigušena svetlost petrolejske lampe. Trebalo je da prođe izvesno vreme pre nego što su se Naomine oči privikle na polutamu, a onda je shvatila da se nalazi u ogromnoj prostoriji u kojoj osim nekoliko udobnih fotelja nije bilo drugog nameštaja.

Negde u dnu prostorije Naomi je ugledala teške plišane zavese, dok je čitava prostorija bila oplepljena sjajnožutim svilenim tapetama.

Shvativši gde se u stvari nalazi, Naomi počeo teško da diše. Htela je da krikne no iz grla joj nije dopirao nikakav zvuk.

Naomi okrete glavu u tom pravcu.

Pred sobom je ugledala ženu sa plavom podignutom kosom koja je bila svezana na zatiljku. Svojim kao nebo plavim očima žena se zagledala u Naomi.

Žena napokon klimnu glavom.

— Nije loša, Done — reče ona svojim pomalo piskavim glasom. — Gde si je samo pronašao?

Čovek se tiho nacerio.

— Nabasao sam na nju samo koji trenutak nakon što je nekom crnom kočijašu zarila nož u leđa. Jedino nije htela da mi prizna da li je to učinila iz najobičnije ljubomore ili samo htela da ga opljačka.

Naomi je htela da krikne, da ženi dovikne da od svega ovo-

ga ništa ne odgovara istini, no onda je shvatila da to ne bi imalo nikakve svrhe i da u ovoj kući istina u stvari nikoga ne zanima.

Suze počese opet da joj naviru na oči.

— Hajde, skidaj se! — prosiktao je muškarac ledenim glasom.

Naomi se najpre stresla, a onda se zagledala molećivo u ženu pred sobom. Njene plave u ovom trenutku potpuno bezizražajne oči kazivale su joj međutim da od nje ne može da očekuje bilo kakvu pomoć.

Umesto da poslušaju muškarca, Naomi je črtke prekrstila ruke na grudima.

— Čini mi se da sam ti nešto naredio, droljo prokleta! — prosiktao je muškarac, ošamariivši je snažno. — Obično dobro postupam sa našim devojkama, ali ako neka neće da sluša...

Sklopljenih očiju Naomi je u svojim mislima odlutala do Šejna i vremena provedenim sa njim. Molila se da u ovom trenutku odnekud bane i da je izvuče iz ruku ovo ligavca.

Međutim, Šejn se i sam nalazio u rukama otmičara i nije bilo nikakvog izgleda da bi mogao bilo on bilo neko drugi da joj pomogne.

Osetila je kako je obuzima gađenje kada joj je muškarac prišao i počeo da je silom svlači.

Kao kroz maglu začula je kako je muškarac tiho zviznuo kroz zube kada je potpuno naga stajala pred njim.

— Ovo zaista nije loše. Sa njom ćemo moći da zaradimo hrpu dolara, zar ne, Kolin?

Kada je Naomi napokon ponovo otvorila oči, videla je plavušu koja je zagledala sa svih strana poput ljudi koji su upravo nameravali da na licitaciji kupe rasnog konja.

Naomi se osećala postuđenom i nekako čudno prljavom. Bila je čvrsto rešena pre da umre nego da dozvoli plavuši i ovom uglađenom belcu da ostvare svoje prljave zamisli.

VI

Dečak koji se upravo iskrcavao sa parobroda „Načez Kvin” je navukao kapu dublje na lice. osvrćući se oprezno oko sebe. Pristanište je i nadalje vrvelo od sveta koji je užurbano jurio tamo-amo, obavljajući svoje poslove. Lučki radnici su neprekidno bili zaposleni utovarom i istovarom robe, koja je u velikoj meri samo prolazila Nju Orleansom na putu do svojih konačnih odredišta.

Dečak je ugledao narod koji se okupljao preko oko jednog od bezbroj skladišta koji su se nalazili tik pored same reke. Nije mu trebalo mnogo, pa da i sam ugleda razlog njihovog okupljanja.

Negde u blizini začuo se prodoran zvuk policijske pištaljke.

Dečak zastade pored gomile uredno poslaganih goveđih koža u trenutku kada se iz obližnje ulice pojavila grupa od desetak ljudi sa metalnim svežđama na grudima koje su se presijavale na ranom prepodnevnom suncu. Samo trenutak kasnije okupljen narod počeo da beži glavom bez obzira.

Dečak polako podiže pogled.

Njegovo sitno lice sa gustim tamnim obrvama je iznenada poprimilo avetinjsko bledu boju kada je prepoznao čoveka koji je visio na čekrku proturenom kroz otvor na tavanu lučkog skladišta.

Od naroda koji je do maločas bio okupljen ispred ulaza u skladište više nije bilo ni traga ni glasa.

Video je jedino još nekog starca sa vunenom kapom na glavi ispod koje je virila seda kovrdžava kosa. Starac je izmenio nekoliko reči sa policajcima nakon čega je veći broj njih krenuo prema skladištu da bi se ubrzo zatim vratili sa beživotnim telom onog jasnika na rukama. Jedan od policajaca je za to vreme uspeo da dođe do teretne zaprege na taj način što je njenog vlasnika jednostavno oterao sa visoko uzdignutog sedišta.

Dečak je i dalje ostao u svom zaklonu, posmatrajući kako su ljudi sa zvezdama na grudima podigli mrtvaca na kočije i kako su nakon toga prisilili i starca da krene sa njima.

Nije prošlo puno vremena a kočije su nestale iz dečakovog vidokruga.

Mrtvac nije bio niko drugi do Mel Ruž, kralj podzemlja grada Nju Orleansa.

U tom trenutku se iza gomile naslaganih drvenih sanduka pojaviše plecat muškarac i mlada devojka crne boje kože. Izvesno vreme su žučno o nečemu raspravljali nakon čega je crnac jurnuo za kočijama.

Devojka ga je ispratila pogledom sve dok nije zamakao iza ugla, a onda se okrenula i pošla dole prema pristaništu.

Dečak je širom iskolačenih očiju gledao za njom. I pored svih nastojanja nije mogao da se seti da je već negde video.

Pitao se da ona nema možda neke veze sa smrću Mela Ruža. No ubrzo je odagnao takve misli od sebe, pošto je trenutno imao prećih poslova od jurnjave za više nego nesigurnim tragovima.

U Nju Orleansu je tih dana vladala uistinu paklena atmosfera. Samo mali broj ljudi osim, naravno, Mela Ruža koji je to osetio na vlastitoj koži je znao da se u grad vratio Lucius P. Hajden koga su svi zvali po njegovom nadimku „Ajkula” sa namerom da se osveti svima onima koji su ga svojevremeno otpremili iza rešetaka.

Dečak je iz svog zaklona mirno kročio na ulicu i krenuo prema gradu. Ispod oboda svoje kape napregnuto je posmatrao sve što se oko njega dešavalo, svestan činjenice da bi na svakom koraku mogao da naiđe na Hajdenove uhode.

Kađa je zašao u drugu poprečnu ulicu pogled mu je pao na natpis sa njenim imenom. No i bez toga je tačno znao gde se nalazi pošto je Nju Orleans poznavao kao vlastiti džep.

Zastao je pred malom neupadljivom kućicom na čijim prozorima su se nalazile tanke metalne rešetke. Prešao je zatim na drugu stranu ulice i počeo njome da hoda gore-dole, motreći neprekidno na ulaz u kućicu ispred koje je maločas zastao.

Nije uspeo da primeti bilo kakvo kretanje iza prozora na kojima nije bilo zavesa.

Skupivši dovoljno hrabrosti, dečak je napokon prišao vra-

tima i snažno pokucao teškom metalnom alkom, koja se nalazila negde u visini njegovih očiju.

Na čelu su mu se pojavile graške znoja koje su se slivale niz krangnu jakne koja je bila prevelika za njegovo sitno koščato telo.

Nakon nekoliko trenutaka koji su mu se učinili dugi kao večnost začuo je korake koji su se polako približavali vratima na kojima se nalazio otvor sa istim onakvim rešetkama kakve su bile i na prozorima kuće.

U otvoru se pojavilo izborano lice starijeg čoveka, koji ga je piskavim glasom upitao:

— Šta hoćeš?

— Pustite me da uđem, Hakli — promrmľjao je dečak.

— Ako još dugo ovde budem stajao Hajdenove uhode će me sigurno primetiti.

Čovekove sitne sivkastoplave oči čudno zasvetlucaše. Već u sledećem trenutku se začulo okretanje ključa u bravi nakon čega su se vrata otvorila taman toliko da je dečak mogao da prođe kroz njih i da nestane u unutrašnjosti kuće.

Gotovo istovremeno kada su se vrata uz tresak za njim zatvorila dečak je isпустio bolan krik, osetivši kako mu je čovek zario cev revolvera u rebra.

— Šta ovo treba da znači, Hakli? — upitao je dečak začuđeno. A onda je na sebi osetio čovekovu ruku koja je počela da klizi niz njegovo telo ne bi li naišla na bilo kakvo oružje.

Samo trenutak kasnije čovek preneraženo ustuknu kada je ispod široke jakne osetio pune, čvrste grudi koje su mu jasno govorile da je pred sobom imao ženu a ne dečaka.

— Sto mu gromova, pa ti si žensko! — uzviknuo je čovek da bi odmah zatim širom otvorio obližnja vrata kroz koja je doprla topla svetlost petrolejske lampe u uski mračni hodnik.

Hakli je sada netremice zurio u osobu pred sobom za koju je do maločas mogao da se zakune da se radi o sićušnom dečaku. Munjevitim pokretom joj je svukao kapu sa glave ispod koje se pojavila kratko podšišana kosa.

— Ko si ti? — procedio je Hakli.

— Fej Mekgi — odvrtila je devojka.

Pri pomenu ovog imena čovek je najpre zanemio da bi tek nakon izvesnog vremena dodao:

— Vi mora da ste ludi! Pa zar ne znate šta vas čeka ukoliko vas Hajden uhvati?

— Verovatno isto ono što je „Ajkula“ učinila i sa Mel Ružom — odvrtila je Fej Mekgi mirno.

— Sa Mel Ružom? A šta je sa njim?

— Maločas sam u luci videla kako ga šerifovi zamenici skidaju sa čekrka na kom je visio

Haklijeva vilica poče blago da podrhtava. Širom iskolačenih očiju netremice je gledao Fej Mekgi. Jednostavno nije mogao i hteo da veruje njenim rečima. Pa Mel Ruž je bio izuzetan čovek u Nju Orleansu, a i bio je neprekidno u pratnji velikog broja telohranitelja otkako se saznalo da se u gradu

ponovo pojavio Hajden sa namerom da se krvavo osveti svim svojim neprijateljima.

— Ako je istina to što govorite onda to samo još više govori u prilog činjenici da sa Hajdenom nema šale. Nemojte se zavaravati da bi vas mogao da poštedi samo zato što ste žena, Fej!

— To ni za trenutak nisam pomislila, Hakli — odvrtila je ona odmahnuvši glavom. — Uverena sam štaviše da bi Hajden za mene smislio još nešto daleko suroviije samo kad bi me se domogao. No, ovde se ne radi samo o mojoj koži već i o Šejnovoj.

Hakli kratko klimnu glavom.

— Čuli ste nešto o njemu? — upitao je on.

— Da. Znam da je nestao nakon tornada koji je opustošio Galverston. U tamošnjem zalivu su pronađena beživotna tela šerifa Brajana Marlouza i Lua Planketa. Jedina osoba koja je mogla nešto detaljnije da kaže o događajima te noći je takođe mrtva. Tu mislim na lučkog inspektora Kartera Dagona, koji je pronađen u svojoj kancelariji sa metkom u leđima. Luka je sledećeg jutra bila prepuna nepoznatim crncima koji su šerifovim ljudima izjavili da su izvesno vreme proveli zatvoreni na nekom jedrenjaku, ali da ih je za vreme tornada neko odatle najurio. Rekli su još da se radilo o „Metagordi”. Pretpostavljam da je upravo tim brodom Šejn dopremljen ovamo u Nju Orleans. Postoji naravno još i mogućnost da jedrenjak još uvek nije stigao tako da bi bilo dobro ako biste poslali nekoga dole u luku da se raspita o sudbini „Metagorde”.

— Ja vrlo dobro znam šta treba da radim i nisu mi potrebni vaši saveti, Fej — odvratio je Hakli mrzovoljno. — Uostalom koliko je meni poznato vi ovde uopšte nemate šta da tražite pošto bi u ovom času trebali da budete na zadatku negde u Nebraski.

— To može da pričekaj. Hakli — odvrtila je Fej tiho. — No ovde je u pitanju daleko više od toga. Smatram da se radi o nečuvenoj svinjariji da zlikovac i ubica poput Luciusa P. Hajdena bude osuđen na zaista smešnu kaznu zatvora i da povrhu svega još bude i pušten nakon samo nekoliko meseci provedenih iza rešetaka na slobodu da bi mogao da počinj nove zločine. Ljudi poput nas svakodnevno stavljaju svoje živote na kocku da bi čovečanstvo zaštitili od takvih protuva, a zakon nije u stanju da ih osudi tako da nikada više ne budu u mogućnosti da ostvaruju svoje sulude zamisli.

— Sve je to lepo i krasno, ali ćete ipak morati da napustite Nju Orleans, Fej! I bez vas imam već i suviše problema pošto sigurno neće još dugo potrajati pre nego što Hajden stekne pozicije koje je u gradu zauzimao pre njegovog hapšenja.

— Utoliko je i važnije da odmah počnemo da se borimo protiv niega kako bismo to sprečili.

— U pravu ste, to ćemo i učiniti — odvratio je Hakli grubo. — No ono mi se ne odnosi na vas već na čoveka koga je Sedma brigada već poslala ovamo u Nju Orleans sa zadatkom da onemogući Hajdena. Iskreno da vam kažem nije mi

poznato dokle je on u tim svojim nastojanjima stigao, ali znam da bi vaš ostanak ovde u Nju Orleansu samo ugrozio njegov život.

Kao ugali tamne oči Fej Mekgi ljutito sevuše.

— A šta je sa Šejnom?

Hakli samo sleže ramenima.

— On je obavio zadatak koji je Sedma brigada postavila pred njega, zar ne? Mislim da ne moram da vas podsećam na pravila koja važe unutar brigade, tj. da naš identitet ni u kom slučaju ne sme da se otkrije pošto u protivnom ne bismo ostvarili ni polovinu uspeha koje smo do sada imali u borbi protiv ljudi sličnim Hajdenu. Šejn to vrlo dobro zna i uveren sam da i sam nije spreman da krši pravila službe.

Fej Mekgi počeo nervozno da gricka usne. Svakako i njoj su pravila bila više nego dobro poznata, ali u ovom slučaju se radilo o nečemu sasvim drugom.

Lucius P. Hajden je svim silama nastojao da se osveti Šejnu i njoj zbog toga što su se usudili da mu se suprotstave i da ga bar za izvesno vreme strpaju iza rešetaka.

Sto mu gromova, pa zar u ovom slučaju nije bila dužnost Sedme brigade da pokrene sve moguće mehanizme kako bi jednom zauvek onemogućila „Aikulu”? Ako i o život jednog od njenih najboljih ljudi nije bio vredniji od života običnog ubice tada nije imala nimalo želje da i dalje pripada takvoj vrsti organizacije.

Sve ovo Fej je naravno zadržala za sebe. Džeremi Hakli naravno nije bio prvi čovek za vezu Sedme brigade koga je u poslednje dve godine srela otkako je počela da se bavi ovom vrstom posla. Svi oni su na neki način ličili jedan na drugog. Svi odreda su bili kruti činovnici koji su se slepo držali naređenja i slova zakona.

Znala je da nema nikakve svrhe da se i dalje raspravlja sa Haklijem. Čovek poput njega nije bio spreman bilo šta da rizikuje verovatno i zbog toga da ne bi ugrozio svoj vlastiti život.

— Imate vremena do večeras da napustite Nju Orleans. Fej — prositkao je Džeremi Hakli nakon izvesnog vremena u kom su se oboje bili prepustili svojim vlastitim razmišljanjima. — Hteo bi još samo da vas upozorim da vam se loše piše ukoliko me ne poslušate! Verujte mi na reč da bi to bio kraj vašeg rada za Sedmu brigadu.

Što se mene tiče Sedma brigada može da ide i do đavola, pomisli Fej ljutito. I ovoga puta se uzdržala od bilo kakvih opaski već se jednostavno okrenula i izašla ponovo napolje na ulicu.

Potpuno zatečen njenom reakcijom Hakli je tek na ulici uspeo da je ščepa za mišicu i da je uvuče natrag u kuću.

— Bilo bi pametnije da izađete na sporedni izlaz — promrmľjao je on, zagledavši se kroz prozor niz ulicu. — Pređite preko dvorišta odakle ćete izbiti na aveniju Vašington. Savetovao bih vam da se ukrcate na prvi brod koji kreće uzvodno rekam Misisipi. I počnite već jednom da mislite malo i na sebe! Šejnu verovatno više i onako nema pomoći.

Ne odgovorivši ništa osetila je kako je obuzima neizmeran bes. Znała je da sebi nikada ne bi mogla da oprostí kada bar ne bi pokušala da mu pomogne, jer da nije bilo Šejna ona sada ne bi bila među živima ili bi je Hajden već uveliko otpremio u neku od javnih kuća negde u Meksiku.

Na aveniji Vašington je kratko zastala, osvrćući se oprezno. Izgledalo je da je ni ovde niko ne posmatra.

Misli počеше da sustižu jedna drugu.

Mel Ruž bi u ovom trenutku bio jedina osoba koja je mogla da joj pomogne. Međutim, Francuz je bio mrtav. A i Kolin O'Rajli za koju je saznala da je ponovo pronašla zajednički jezik sa Hajdenom i koju su sada nazivali kraljicom Nju Orleansa je mrzela iz dna duše zbog Šejna.

Fej je znala da je i plavokosa Kolin neko vreme bila Šejnova ljubavnica i da je na brodu kojim su Hajdena otpremili nazad za Sent Luis pokušavala da na sve moguće načine ponovo pridobije Šejnovu naklonost. To joj nije pošlo za rukom upravo zbog nje. Kolin je bila van sebe od besa i na smrt uvredena kada je Šejn u Grinvilu poslao sa palube broda.

Sada kada je Fej o svemu još jednom razmišljala došla je do zaključka da se Kolin O'Rajli najverovatnije iz istih stopa vratila u Nju Orleans.

Bila je izuzetno privlačna i sigurno joj nije bilo teško da svojim čarima općini Mela Ruža.

Ne zaista Kolin O'Rajli bi bila poslednja osoba na ovom svetu koja bi bila spremna da pomogne Fej Mekgi.

Ali tu je još bio agent Sedme brigade koga je Hakli spomenuo.

U principu se samo u retkim slučajevima događalo da pripadnici Sedme brigade sretnu jedan drugoga bilo na zadatku bilo na nekom drugom mestu. To što su Fej i Šejn svojevremeno nabasali jedno na drugog bila je puka slučajnost izazvana spletom najrazličitijih okolnosti. Ona je naime prva dobila nalog da pronađe Hajdena, no pošto nedeljama nije bila u mogućnosti da stupi u kontakt sa čovekom za vezu u Brigadi su bili uvereni da joj se nešto dogodilo te su poslali i Šejna sa istim zadatkom.

Čovek koji se u ovom času nalazio u Nju Orleansu i koji je trebalo da onemogući Hajdena je sigurno na sve moguće načine prikrivao svoj pravi identitet.

Fej je znala da bi se on našao u smrtnoj opasnosti ukoliko bi pokušala da ga pronađe i da ga nagovori da udruženim snagama krenu protiv „Ajkule”.

Sva ova njena razmišljanja vodila su samo jednom mogućem zaključku: i ovoga puta će biti prepuštena sama sebi što za nju i nije predstavljalo neku novost. Bila je svesna činjenice da će staviti na kocku dobru reputaciju koju je uživala kod svojih nalogodavaca ukoliko prekrši osnovna pravila organizacije, no to joj je u ovom trenutku bilo potpuno svejedno.

Morala je da ostane verna svojim principima i da učini ono što joj je savest nalagala.

Uputila se laganim korakom niz aveniju Vašington pre-

ma pristaništu sve dok pred sobom nije ugledala kuljanje dima iz ogromnih dimnjaka koji su krasili savremene brodove.

Prokrčivši sebi put kroz okupljeni svet, krenula je obalom do dokova gde su brodovi i jedrenjaci bili ukotvljeni.

Prirodno rumenilo njenih obraza iznenada nestade kada je na pramcu jednog od jedrenjaka ugledala natpis: „Metagorda“.

Fej je upitala nekog mornara, koji je stajao lenjo oslonjen o jedan od istovarenih sanduka, da li zna odakle je „Metagorda“ stigla.

— A zašto te to zanima, dečake? — upitao je ovaj pozdrivo.

Fej Mekgi prividno ravnodušno sleže ramenima.

— Pa pomislio sam da možda ne dolazi iz Meksika pošto bi tada sigurno mogao da dođem do malo opijuma — promrmljala je ona.

Mornar se osvrnuo oko sebe.

— Imaš li novca? — upita tiho.

Fej klimnu potvrdno glavom.

— Ako je tako onda za pola sata dođi u krčmu „Old Absint“. Samo jesi li siguran da imaš dovoljno para za tako nešto momče?

Kada je Fej Mekgi iz džepa izvukla podeblji smotuljak zelenih novčanica mornar je širom iskolačio oči.

— Za pola sata! — bilo je jedino što je uspeo da izusti dok je jeziko mnastojao da ovlaži suve usne. — A sada se gubi odavde!

Pre nego što je krenula Fej je krajičkom oka ugledala bradatog čoveka koji je mornarskim lestvicama upravo silazio sa „Metagorde“. Potraživši zaklon iza bala pamuka, Fej je postala svedok žestoke rasprave između mornara i čoveka zaraslog u gustu bradu. Sudeći po mornarevoj reakciji Fej je zaključila da ga upozorenje koje mu je bradati čovek uputio očigledno nije mnogo zabrinjavalo. Ubrzo zatim čovek koji je na sebi imao neku vrstu kapetanske uniforme se izgubio u vrevi koja ih je svuda okruživala.

Nakon nekoliko minuta Fej je napustila zaklon i potražila mesto odakle je nesmetano mogla da motri na „Old Absint“. Kao što je i očekivala prošlo je manje od pola časa pre nego što je ugledala mornara kako se lenjo gegajući približava krčmi.

VII

Džejson Blekman je čekao već više od dva sata. Osećao je da ga obuzima neki čudan nemir.

Poput tigra zatvorenog u kavezu šetao je avenijom Kleiborn nasuprot šerifovoj kancelariji.

Neprekidno je mislio na svoju sestru Naomi, koju je ostavio samu na pristaništu. Dik Tibadu mu je svojevremeno rekao da je Nju Orleans u stvari najnemoralniji i najrazulareniji grad na čitavom Jugu.

Za devojkicu kakva je bila Naomi Nju Orleans je bio sve drugo samo ne grad u kom bi trebalo da bude.

A onda je sasvim iznenadno na drugoj strani ulice stari Dik Tibadu izašao iz šerifove kancelarije. Najpre je navukao vunenu kapu na glavu, a onda je počeo da se osvrće oko sebe. Kada je ugledao Džejsona neprimetno mu je klimnuo glavom nakon čega je polako krenuo nazad prema pristaništu.

Džejson ga je pratio drugom stranom ulice. Neprekidno se osvrtao no nigde nije mogao da vidi bilo kog od šerifovih ljudi.

Kada su stigli do raskršća sa ulicom koja je vodila ravno dole prema luci Džejson se pridružio Tibaduu.

— Šta su hteli od tebe? — upitao ga je Džejson.

Stari gusar samo nemoćno sleže ramenima.

— Veruj mi bilo bi mi draže da i sam to znam. Jedno je međutim sigurno: šerif Džonston je sve drugo nego osoba koja bi čoveku mogla da uliva neko naročito poverenje. Ispitivao me je tako kao da sam počinio zločin samim tim što sam posmatrao čoveka kako visi na onom prokletu mčejrku. Sve mi se čini kao da je odahnuo kada je najzad shvatio da nisam video ništa više od njegovih zamenika.

— Kako se zvao čovek koji je tamo visio?

— Ni to čak ne znam, Džejstone. Nisu hteli ništa detaljnije da mi kažu, ali mi se sve čini da je u podzemlju došlo do žestokih obračuna.

— Ima li to možda neke veze sa Šejnovom otmicom? — upitao je Džejson.

Stari morski gusar ponovo sleže ramenima.

— Nemam pojma!

Nakon ovoga su obojica ćutke produžili dalje prema dokovima.

Džejsonova uznemirenost je postajala sve očiglednija. Korlačao je sve brže i brže tako da je Tibadu imao grdnih poteškoća da ga prati.

Kada su konačno stigli do pristaništa uputili su se odmah prema onom delu gde su obično bili ukotvljeni brodovi koji su plovili otvorenim morem.

— Pa ono je „Metagorda“! — uzviknuo je iznenada Džejson čvrsto šćepavši Tibadua za mišicu.

Podigavši pogled i Tibadu je odmah prepoznao visoke jarbole „Metagorde“. Obojica gotovo potrčaše u tom pravcu.

Od Naomi nije bilo ni traga ni glasa te su se stoga sklonili iza teško natovarenih kočija koje su stajale u neposrednoj blizini jedrenjaka.

Videli su kako se odnekud stvorio neki pomalo neuhrañjen momak koji se uputio pravo prema mornaru koji je sedeo na ogromnom sanduku ispred „Metagorde“. Njih dvojica su izmenili nekoliko reči nakon čega se na palubi pojavio i bradati kapetan „Metagorde“. Kada se kapetan lestvicama spustio na obalu dečak je munjevito nestao.

Primentili su da kapetan nešto govori mornaru i da je sav bio zajapuren od besa. Očigledno je upozoravao mornara da nije trebalo ni sa kim u Nju Orleansu da razgovara.

Trenutak kasnije kapetan se uputio prema zgradi lučke kapetanije.

Mornar se za to vreme mirno popeo oore na palubu odakle se međutim ubrzo vratio uputivši se prema obližnjoj krčmi.

Zagledavši se u Tibadua Džejson je tiho procedio:

— Sve mi se čini da su već iskricali Šejna.

Tibadu klimnu glavom. To je značilo da je Naomi sigurno krenula za ljudima koji su prebacili Šejna do grada.

— Šta ste se vas dvoje dogovorili? — upita Tibadu.

— Da se vrati ovamo čim sazna gde su sklonili Šejna.

— Ako je tako onda ćemo ovde čekati — odvratio je Tibadu klimnuvši glavom.

Džejson počeo nervozno da gricka usne. Bio je siguran da se nešto strašno dogodilo. Više nije bio u stanju da stoji na jednom mestu tako da je unezvereno počeo da šeta tamo-amo. Bio je u takvom stanju da bi najradije još iz ovih stopa jur-nuo u grad ne bi li pronašao Naomi. No istovremeno je bio svestan činjenice da to u gradu poput Nju Orleansa gde je sve vrilo kao u košnici ne bi imalo nikakve svrhe.

I posle gotovo sat vremena čekanja Naomi se i dalje nije pojavljivala. A onda su ponovo ugledali bradatog kapetana „Metagorde” koji se sa nekakvim papirima u rukama približavao jedrenjaku. Zadovoljan izraz njegovog lica jasno im je kazivao da mu je u kapetaniji očigledno pošlo za rukom da za svoj brod pronade teret koji je nekuda valjalo prebaciti.

Pre nego što je Tibadu uopšte shvatio šta se dešava Džejson je kročio iaz zaprege preprečivši između bala pamuka kapetanu put. Širom iskolačenih očiju Tibadu je samo trenutak kasnije video kako se kapetan nemoćno skljkao na zemlju. Tibadu se prestravljeno osvrtao na sve strane, ali je sve kazivalo da niko ništa nije primetio.

Kada je prišao mestu na kom je Džejson sračekao kapetana „Metagorde” video je kako ovaj snažno drmusa njegovo onesvešćeno telo.

— Jesi li poludeo? — prosiktao je Tibadu. — Gubimo se odavde pre nego što on ponovo dođe svesti!

Džejson tvrdoglavo odmahnu glavom.

— Znam da se Naomi neće vratiti — odvratio je Džejson gotovo plačnim glasom. — I zato će ova protuva morati da nam kaže gde su odveli Šejna.

U tom trenutku se začulo kapetanovo bolno stenjanje. Nakon što je otvorio oči trebalo je da prođe još dosta vremena pre nego što je shvatio šta se u stvari zbilo.

Tibadu je za to vreme ponovo nestao iza bala pamuka, smatrajući da ne bi bilo pametno da ga kapetan vidi. U Galverstonu su naime svi poznavali starog Tibadua i bilo je lako moguće da ga je i kapetan „Metagorde” već negde susreo.

— Ti, prokleti crnjo...

U tom trenutku se začulo kapetanovo krkljanje tako da je Tibadu oprezno promolio glavu iza bala pamuka u želji da vidi šta se to događa. Već na prvi pogled mu je bilo jasno da ga je to Džejson gušio tako što mu je obema rukama snažno stezao okovratnik.

— Jeste li već iskricali Šejna sa broda? — upitao je Džej-

son glasom koji je bradatoj spodobi jasno kazivao da sa njim nema šale.

— Ko... ko je taj Šejn?

— Čovek koga ste oteli u Galverstonu!

Kapetan „Metagorde” iznenađeno iskolači oči. Verovatno nije mogao da shvati da je u Nju Orleansu neko već bio upućen u događaje koji su se prethodnih dana odigrali u Galverstonu.

— Dakle kuda ste ga odveli?

— Pojma nemam — to ćeš morati da upitaš Delgada!

— Delgada? Ko li je sada taj?

— To je čovek koji je oteo Šejna.

— Dobro, kako izgleda taj tvoj Delgado?

— Ja... ja sa tom otmicom nema mnikakve veze — protestnjao je kapetan molećivo nakon što je Džejsonu opisao Delgada. — Zato me pusti da...

Kapetan „Metagorde” nije, međutim, stigao da završi započetu rečenicu pošto ga je Džejson snažno tresnuo po slepočnici nakon čega je on ponovo utionuo u carstvo snova.

Kada se Tibadu našao pored Džejsona ugledao je zadovoljno svetlucanje u njegovim očima. Sudeći po kapetanovom opisu taj Delgado je bio uistinu retka zverka koju neće biti teško pronaći. Osim toga, pošto i loš glas daleko putuje to je bilo sigurno da je bio poznat mnogima ovde u Nju Orleansu.

Džejsona počеше da podilaze ledeni žmarci pri pomisli da je Naomi možda pala u njegove šake. Iz daljih razmišljanja ga je trgao Tibadu koji ga je šćepao za mišicu i povukao za sobom prema jednoj od bezbroj lučkih krčmi. Poručili su dva piva koje su čutke ispili. Stari Tibadu je nekako zamišljeno posmatrao Džejsona, naslućujući očigledno šta se u njemu dešava. Nadajmo se da nam kapetan neće natovariti šerifa na vrat, pomislio je Tibadu. Šerif sigurno ne bi imao većih teškoća da pronađe Džejsona čije je lice bilo lako prepoznatljivo usled tragova silnih udaraca koje su mu još u Galverstonu zadali Planketovi plaćenici.

— Uveren sam da nećemo imati teškoća da pronađemo tog Delgada — promrmljao je napokon Džejson.

— Uveren si, zar ne? Ne zaboravi da je dovoljno samo da pomeneš njegovo ime, pa da sebi natovariš barem deset plaćenih ubica na vrat!

— Sto mu gromova, pa šta onda da radimo? Ne zaboravi da on i njegovi ljudi drže Naomi!

— U to još uvek nismo sigurni, zar ne? — odvratio je Tibadu.

— Da ne nameravaš možda da sediš ovde i čekaš dok one protuue ne smaknu Šejna i Naomi?

Tibadu energično odmahnu glavom.

— Jeste da već dugi niz godina nisam bio u Nju Orleansu — promrmljao je on. — Ali to još uvek ne znači da više nema ljudi koji bi me se sećali. Moramo da budemo izuzetno oprezni. Džejsone. To znači da ćemo te ljude morati izbliza da pogledamo pre nego što ih upitamo za Delgada.

— U redu. Dik — odvratio je Džejson. — Ali hajde da krenemo već jednom kod tih tvojih prijatelja.

Šejn je osećao neki čudan ukus u ustima. Imao je utisak kao da do njega dopiru neki glasovi koje i pored svih nastojanja nije uspevao da razazna. Hteo je da otvori oči, ali je morao sebi da prizna da nije u stanju čak ni to da učini.

Prošlo je još neko vreme, a onda su glasovi postali razgovetniji. Zatim je osetio i da odnekud dopire svetlost petrolejske lampe.

— Još malo pa će doći svesti — procedio je glas koji mu se učinio nekako poznat.

— Usta su mu potpuno suva. Hajde daj mu nešto da popije, Delgado — rekao je neki drugi glas koji je u Šejnovoј glavi počeo da zvuči na uzbunu.

Prošlo je zaista već dugo vremena otkako je poslednji put čuo glas Luciusa P. Hajdena. Bilo je to gotovo pre punih godinu dana, no Šejnu se činilo kao da je to bilo juče.

Napokon je uspeo da otvori oči, ali ih je odmah zatim ponovo zatvorio shvativši da svetlost u njegovoj glavi izaziva gotovo neprirodan bol.

Na usnama je osetio neki hladan predmet. Otvorio je usta i halapljivo počeo da guta tečnost koju mu je neko sipao u usta.

Hladna voda mu je izuzetno prijala, ali opor ukus u ustima je i dalje bio prisutan.

— Spustite ga na stolicu — naredio je Hajden.

Snažne ruke ščepaše Šejna sa svih strana i podigoše ga sa zemlje. Ruke su mu i dalje bile vezane na leđima.

Već u sledećem trenutku Šejn je osetio da mu neko obmotava debeli konopac oko grudi i da ga njime vezuje za naslon stolice.

„Ajkula” mora još uvek strahovito da zazire od mene, prošlo je Šejnu kroz glavu.

Otvorivši ponovo kapke shvatio je da više ne oseća onu vrstu bola kao maločas. Polako počeo da se privikava na jarku svetlost petrolejske lampe.

Kao kroz maglu ugledao je nečiju senku koja je prošla tik pored njega. A onda ga je neko snažno povukao za kosu tako da je bio prisiljen da zabači glavu unazad.

— Pa, Šejne, da li me prepoznaješ? — upitao je Lucius P. Hajden podrugljivo.

Šejnov pogled se u međuvremenu bio gotovo potpuno razbistrilo tako da je sada pred sobom jasno video Hajdenovo zlikovačko lice.

— Gazda, sve mi se čini da neke stvari još uvek ne može da shvati — izustio je Delgado i glasno se nacerio.

Hajdenove sitne oči su naprosto sijale od zadovoljstva. Nije bilo nikakve sumnje da je Hajden već uveliko doneo čvrstu odluku da Šejna pošalje na onaj svet. Svoju jedinu šansu u ovom trenutku Šejn je video u Hajdenovoj životinjskoj žeđi za svetlom kao i činjenici da je još izvesno vreme sigurno hteo da uživa u svojoj trenutnoj nadmoćnosti. Sve je to opet za Šejna značilo da mu je preostalo još malo vremena da izbegne sudbinu koju mu je „Ajkula” namenio.

— Kada malo bolje razmislim zaista bi bilo bolje da smo vas svojevremeno sa kamenim utegama oko nogu bacili na dno Misisipija umesto što smo vas predali u ruke onih pokvarjenjaka u Sent Luisu — procedio je Šejn ledenim glasom.

Hajdenovo lice se životinjski iskrivilo od besa.

To kao da je za Delgada bio znak da još više povuče Šejnovu glavu unazad, ali Hajden mu je dao znak da ga pusti.

— Začepićerno mi njemu već tu njegovu prokletu gubicu — prosiktao je Hajden. — Uostalom, ni Mel Ruž se nije ništa bolje proveo.

— Šta je sa Melom? — zapitao je Šejn.

— Ako se sećaš svojevremeno sam mu obećao da ću ga obesiti negde na javnom mestu, a to svoje obećanje sam kao čovek od reči ovog jutra i ispunio. Taj pacov se do poslednjeg časa nadao da ćeš se pojaviti u Nju Orleansu i da ćeš ga i ovog puta spasti. Pri tome naravno nije ni slutio da ti trenutno ni samom sebi ne možeš da pomogneš.

— Pa ako već nameravaš da sa mnom uradiš isto što i sa Melom zašto mi onda jednostavno ne prosviraš lobanju? — upitao je Šejn.

„Ajkula” se samo tiho nacerio.

— To bi bila suviše laka smrt za tebe, Šejne — odvratio je on. — Ne, za tebe sam smislio nešto posebno, a to je da posle silnih patnji nećeš umreti sam. Fej Mekgi mora da je u međuvremenu već saznala da se nalaziš u mojim rukama i sigurno će pokušati oдавde da te izbavi. A na to samo i čekam, pa da vas zajedno pošaljem u pakao. Kasnije će vam se pridružiti i Kolin O'Rajli koju već i suviše dugo nazivaju kraljicom Nju Orleansa.

Dok je ovo govorio Hajden nijednog trenutka nije prestajao da se zlorado smeje.

— Idi i pogledaj ko je — reče Hajden kada se na vratima začulo tiho kucanje.

Nakon što je sa čovekom na vratima izmenio nekoliko reči Delgado se vratio i rekao Hajdenu:

— To je Mardok, gazda. Donosi poruku od čoveka koji motri na Haklijevu kuću.

Pri pomeni ovog imena Šejn se neprimetno stresao. Bilo mu je poznato da je Džeremi Hakli ovde u Nju Orleansu bio čovek Sedme brigade za vezu. Ali kako to da je Hajden znao za njega?

— Hajde, Mardok, ulazi već jednom! — reče „Ajkula” nestrpljivo.

U sobu je kročio pravi div od čoveka koji je bio obučen kao i sve ostale Hajdenove gorile. Na sebi je imao tamno odeło i taman šesir dok mu se ispod levog pazuha jasno nazirala drška ogromnog „kolta”.

— Da čujemo! — reče Hajden.

— Kod Haklija se pojavio neki sićušan momčić — promrmљao je ovaj. — Dejvis kaže da je još uvek tamo.

— A kako je izgledao?

— Na sebi je imao mornarsku jaknu koja je bila suviše velika za njega dok je na glavi nosio kačket. Sa udaljenosti

na kojoj se nalazio Dejvis nije uspeo da razazna njegov lik.

— To bi mogla da bude ona — procedio je Hajden duboko uzdahnuvši. — A kada je to bilo?

— Pre otprilike sat vremena — promrmljao je Mardok.

— Vi prokleti maloumnici! — proderao se iznenada Hajden, snažno lupivši pesnicom o sto na kom se nalazila petrolejska lampa. — Pa, zar vam nisam naredio da me odmah obavestite?!

— Ali, gazda, vi ste rekli da motrimo na ženu, a ne na nekog bednog dečaka — odvratio je Mardok pokunjeno.

— Pa, zar vam nije palo na pamet da bi to mogla da bude žena preobučena u muškarca? — dreknuo je Hajden. — Odmah opkolite Haklijevu kuću! Izvucite ga odande i dovedite ga ovamo da ja s njim porazgovaram. To naravno važi i za „dečaka“ pod uslovom da je još uvek tamo u šta iskreno rečeno sumnjam. Haklijeva kuća i dalje ostaje pod prismotrom! Ščepajte svakog ko pokuša da uđe unutra i dovedite ga ovamo. Pustićete ih tek kada ih ja izbliza pogledam. Jesmo li se razumeli?

Mardok usplahireno klimnu glavom da bi odmah nakon toga užurbanim korakom krenuo da ispuni Hajdenovo naređenje.

Šejn se pitao da li je momak koji je ušao u Haklijevu kuću zaista mogla da bude Fej.

Bio je još od prvog trenutka siguran da će Fej Mekgi pokušati sve što je u njenoj moći da ga odavde izvuče. Znao je, međutim, da joj Sedma brigada pri tome neće pomoći da ne bi narušili pravila kojih su svi slepo morali da se pridržavaju. I ne samo to već je čvrsto verovao da će Sedma brigada štaviše i pokušati da skloni Fej dok čitava stvar sa Hajdenom ne bude rešena. No, Fej sigurno ništa neće moći da spreči da dođe u Nju Orleans. Što se toga tiče tu su on i Fej Mekgi bili isti. I on bi isto tako prekršio pravila službe ukoliko bi se Fej našla u nevolji.

— Odakle poznajete Haklija? — procedio je Šejn nakon izvesnog vremena.

Hajdenove tanke usne se razvukoše u ciničan osmeh.

— Čini mi se da si zaboravio da imam veoma uticajne prijatelje u Sent Luisu, Šejne. Nekolicina njih su ostali moji veliki dužnici nakon što sam im obećao da ću na suđenju ćutati. Zahvaljujući njima sam uspeo da saznam ko je poslao Fej i tebe sa zadatkom da me predate u ruke čuvara zakona. Tako sam uzgred još i saznao da je i Hakli član te organizacije čije ime jeste da ne poznajem, ali za koju znam da se njene glavešine nalaze u Vašingtonu.

— Bilo bi bolje za vas da ostavite Fej i mene na miru — odvratio je Šejn mirno. — Ako nas i ubijete to još uvek ne znači da time rešavate sve svoje probleme. Ili ste toliko naivni da mislite da smo nas dvoje jedini koji pomažemo da se u ovo⁴ zemlji iskoreni bezakonje? Ne zaboravite ni vaše prijatelje u Sent Luisu koji će sigurno pokušati sve kako bi vas jednom zauvek učtkali.

Hajden se samo tiho cerio.

— Čini mi se da me potcenjuješ, Šejne. Ja vrlo dobro znam ko su moji neprijatelji. I veruj mi da ću ih sve do jednog uništiti. Nakon što pošaljem tebe, Fej Mekgi i Kolin O' Rajli u pakao vratiću se u Sent Luis i srediću sve one proklete mekušce, koji misle da sa mnom mogu da rade šta hoće.

Izgovorivši ove reči, Hajden se ljutito okrenuo i u pratnji svojih ljudi napustio prostoriju.

Delgado, koji je krenuo kao poslednji, prethodno je još poneo petrolejsku lampu sa sobom tako da se Šejn ponovo našao u potpunoj tami. Čuo je još okretanje ključa u bravi, kao i korake koji su se udaljavali, a onda je sve potpuno utihnulo.

Pokušao je da se pomeri, no još uvek je bio i suviše slab da bi mogao da se oslobodi konopca kojima je bio svezan. Pa i kada bi mu to pošlo za rukom pitanje je bilo da li bi od toga imao neke koristi pošto je Delgado nakon događaja na „Metagordi” postao sigurno daleko obazriviji.

U međuvremenu je bio izgubio osećaj za vreme tako da nije znao da li je napolju noć ili dan. Misli mu ponovo odlučuje da Fej Mekgi. Pitao se da li je uistinu to bila ona koja je prerusena u muškarca ušla u Haklijevu kuću.

Nakon izvesnog vremena osetio je kako mu se snaga i volja za životom i borbom ponovo vraća. Mora da su mu na „Metagordi” u hranu sipali neko sredstvo kojim su ga uspavali, jer im inače ne bi pošlo za rukom da ga ulicama Nju Orleansa neopaženo prebace do Hajdenovog skrovišta.

Svestan da mu je preostalo još samo malo vremena Šejn je na stolicu počeo poput zmiје da pomera gornji deo tela i zaista već nakon nekoliko minuta pošlo mu je za rukom da se oslobodi konopca kojim je bio vezan za stolicu. Podigao se odmah zatim sa stolice i krenuo u tami u potragu za bilo kakvim predmetom uz čiju pomoć bi mogao da se reši i konopca na rukama.

IX

Nakon što je videla mornara da ulazi u krčmu Fej Mekgi je sačekala još nepunih četvrt sata pre nego što je i sama kročila u „Old Absint”.

Dok je laganim korakom ulazila unutra pogledom je preletela preko svih prisutnih gostiju, pokušavajući da odgonetne ko bi od njih mogao da bude taj koga je mornar pozvao da mu pomogne. Fej se nije ni malo zavaravala da će se mornar zadovoljiti time da joj proda nešto malo opijuma pošto joj nije promakao njegov gramziv pogled kada mu je kod „Metagorde” pokazala podeblji svežanj novčanica.

Mornar je naizgled nezainteresovano stajao oslonjen o šank, držeći pred sobom do vrha napunjenu čašu viskija. Kada je Fej počela teškom mučkom sebi da krči put kroz okupljeni svet mornar je podigao pogled i zagledao se u nju.

Pošto joj ovo nije bilo prvi put da se prerusava u muškarca Fej je bila uverena da svojim izgledom i svojim načinom hoda neće privući mornarevu sumnjičavost.

Kada se konačno probila do šanka stala je pored njega i svojim hrapavim ne baš ženstvenim glasom naručila čašu ruma.

— Jesi li doneo? — upitala je mornara nakon što je na iskap ispila natočeno piće.

Mornar se samo tiho nacerio i gotovo neprimetno klimnuo glavom.

— Hajde, strpaj mi ga u džep — promrmrljala je Fej.

— Ja ću izaći na zadnja vrata — odvratio je mornar, odmahnuvši ovoga puta glavom. — A ti nakon izvesnog vremena pođi za mnom.

Ne sačekavši bilo kakav odgovor mornar je jednostavno spustio čašu na šank ispred sebe i krenuo prema uskim vratima u dnu krčme kroz koja su ljudi neprekidno izlazili i ulazili.

Fej je sačekala dok se vrata za njim nisu zatvorila, a onda je i ona krenula prema izlazu.

Kada je kroz uska vrata ušla u dug gotovo neosvetljen hodnik zapljusnuo je zadah smeća od kog je na trenutak pomislila da će izgubiti dah. Savladavši mučninu, koju je osećala, produžila je dalje do malenog dvorišta koje je sa svih strana bilo okruženo visokim zidinama.

Laganim korakom Fej je išla prema mornaru. U rukama je držala ukupno deset novčanica od po pet dolara, koje je prethodno odbrojala i odvojila od ostalog novca.

Ugledavši hrpu novčanica u njenim rukama mornareve oči ponovo gramzivo zasvetlucaše. Hitrim pokretom posegao je za džepom svoje mornarske jakne odakle je izvukao malu kutijicu. Pružio je Fej, ali tako da je bila prisiljena da načini još jedan korak prema njemu da bi je uzela.

Sva njena čula su je upozoravala na opasnost koja je postojala sve prisutnija. Međutim, mornaru je i pored toga pošlo za rukom da je iznenadi.

Sve se odigralo tako munjevito da Fej nije uspela da izbegne njegove snažne šape. Uhvativši je za rukav jakne, mornar je povukao prema sebi, a odmah zatim i kroz pokretna vrata u unutrašnjost neke memljiive prostorije.

Već u sledećem trenutku mornar se ponovo našao pored nje. Vrata se za njim uz teresak zatvoriše tako da je u malenoj prostoriji zavladała gotovo neprozirna tama. Svetlost je dopirala jedino još kroz nekoliko pukotina drvenih zidova koji su je okruživali.

Fej je u poslednjem trenutku uspela instinktivno da pomeri glavu u stranu i da izbegne mornarevu kao mali tešku pesnicu.

Gotovo istovremeno Fej munjevito podiže svoje koleno, pogodići ga u najosetljiviji deo njegovog tela nakon čega je mornar bolno kriknuo i presamićen počeo da otvara usta kao riba na šuvom. Kada se donekle oporavio od strahovitog udara, mornar je pred sobom ugledao zloslutni otvor džepnog „derindžera” koji je bio uperen ravno u njegove oči.

— Načiniš li samo jedan jedini nepromišljen pokret prosviraću ti tu tvoju smrdljivu lobanju — prosiktala je Fej.

— Skloni tu prokletu pucaljku! — zavapio je mornar. — Opijum se nalazi u mom džepu. Uzmi ga, strpaj umesto nje-ga novčanice u džep i nestani odavde kao da se ništa nije do-godilo.

— Što se opijuma tiče možeš slobodno da ga zadržiš — odvrtila je Fej tiho. — Ono što mene zanima su odgovori na nekoliko pitanja, koja ću ti sada postaviti. A ako mi se ti tvoji odgovori ne budu svideli tada ćeš završiti tamo dole — pri tome je Fej levom rukom pokazala u pravcu otvora kroz koji se širio zadah koji joj je štipao oči.

Širom iskolačenih očiju mornar se začuđeno zagledao u Fej. Shvatio je da je vrag odneo šalu kada je i pored tame koja ih je okruživala primetio besno sevanje očiju „momčića” za kog je mislio da neće biti ništa lakše nego da mu uzme njegovo pravo malo bogatstvo.

— Šta... šta hoćeš da znaš? — prostenjao je on.

— Na „Metagordi” se nalazio zatočenik koga ste iz Gal-verstona dovezli u Nju Orleans. Dakle gde je on sada?

— Nemam pojma — odvratio je mornar usplahireno. — Delgado ga je sa svojim ljudima iskrcao sa broda i odveo u nepoznatom pravcu.

— Delgado? — Začuvši ovo ime Fej se neprimetno stres-la. To ime je već u nekoliko navrata čula i znala je da je taj odvratni Španac u stvari bio Hajdenova desna ruka sve do njegovog odlaska iz Sent Luisa. Izvesno vreme Delgado se bio primirio, a sada je dakle ponovo radio za „Ajkulu”.

Ovo što joj je mornar otkrio bilo je više nego dovoljno. Sada je bila sigurna da se Šejn nalazio u Nju Orleansu i da ga je Delgado sa palube „Metagorde” sigurno odmah odveo do Luciusa P. Hajdena.

Na taj način se Hajden domogao i svog drugog smrtnog neprijatelja. Sada su mu u njegovoj zbirci dakle, nedostajali jedino još Kolin O’Rajli i Fej Mekgi.

Morala je da pronađe Šejna pre nego što „Ajkula” sa njim učini isto ono što i sa Melom Ružom čiji je leš ugledala odmah po svom dolasku u Nju Orleans. Hajden je najvero-vatnije i ovoga puta živeo u kući u ulici Palmeto u kojoj je svojevremeno i nju držao zatočenju.

Ne oklevajući više ni časa, Fej se munjevito okrenula i izjurila napolje u dvorište gde u tom trenutku srećom nije bilo ni žive duše. No i pored toga je odahnula tek kada se ponovo našla u vrevi „Old Absinta”. Ne obazirući se na psov-ke ljudi koje je gurala u stranu Fej je sebi krčila put prema izlazu iz krčme.

Na ulici je ubrzo pronašla kočije koje su je prevezle do avenije Tjulejn. Odatle je postojao put kojim je neprimetno mogla da stigne do zadnje strane kuće u ulici Palmeto.

Neki unutrašnji glas govorio joj je da joj je u ulici Pal-meto bila pripremljena klopka. A taj glas je do sada još ni-kada nije izneverio.

Međutim i da nije bilo ovog skrivenog puta i da je mo-rala ravno da krene u vučiju jazbinu ništa na ovom svetu ne bi moglo da je spreči da oslobodi Šejna iz smrtonosnog „Aj-kućnog” zagrljaja.

Čovek koji je stajao u ulazu kuće nasuprot Hajdenovoj u ulici Palmeto zvao se Džon R. Migs. Bio je isto kao i Šejn i Fej Mekgi član Sedme brigade koja ga je u Nju Orleans poslala sa zadatkom da konačno onemogući Hajdena.

Kao i u mnogim prilikama do sada Migs je u džepu imao punomoć guvernera Luizijane koju je trebao da predoči šerifu Nju Orleansa sa molbom da mu on pruži svaku moguću pomoć.

Kao iskusan agent koji je znao svoj posao Migs nije odmah otišao do šerifa već se najpre na najrazličitijim mestima raspitao o svemu onome što je moglo da bude od koristi za njega. Tako je između ostalog nabasao i na reportera ovdašnjeg novinskog glasila koji je izrazio sumnju da šerif Hardi Džonston nije bio ništa drugo do obična marioneta u rukama Luciusa P. Hajdena.

Migs najpre nije hteo da veruje reporterovim rečima, ali ubrzo je prikupio niz činjenica koje su nedvosmisleno govorile u prilog toj sumnji.

Hajden je najverovatnije znao neki podatak iz šerifove prošlosti, koji je Džonstona primoravao da čini sve ono što mu on naredi.

Možda je upravo ta činjenica i bila razlog što je Hardi Džonston iznenada poslao svoju ženu u posetu njenim roditeljima koji su živeli u nekom malom mestašcetu na Floridi. Na taj način je nesumnjivo hteo da je skloni sa vetrometine kada dođe do konačnog obračuna sa „Ajkulom”.

Ugledavši sa druge strane ulice Denvera Mardoka da izlazi iz Hajdenove kuće, Migs se povukao dublje u tamu kućnog ulaza.

Za Mardoka je znao da je bio plaćeni ubica poreklom iz države Arkanzas za kojim je u Litl Roku bila raspisana poternica zbog višestrukog podmuklog ubistva tako da nije bilo nikakvo čudo što je ovde u Nju Orleansu radio za čoveka kakav je bio Hajden.

Migs je sačekao dok Mardok nije zašao za prvi ugao, a onda je kročio na ulicu i odlučnim korakom krenuo prema Hajdenovoj kući za koju nije bilo nikakve sumnje da je iznutra ličila na pravo pravcato utvrđenje.

Na celom svetu nije bilo mesta koje je Migs moglo da spreči da kroči unutra samo ako su za to postojali valjani razlozi.

Svestan činjenice da će uspeti da razbije „Ajkulinu” bandu, a zatim i da se razračuna sa svim ostalim članovima podzemlja tek kada bandu liši njenog glavnog čoveka Migs je odlučio da se na bilo koji način domogne Hajdena i da ga sakrije na neko skrovito mesto u gradu.

Migs nije uspeo ni da zatvori gvozdena vrata za sobom, a sa svih strana su već prema njemu krenuli Hajdenovi ljudi.

Njihova široka zlikovačka lica su jasno govorila za kakvu vrstu posla ih je Lucius P. Hajden angažovao. Džon R. Migs se

jedino nadao da među njima nema nijednog koga bi i suviše zagolicao kažiprst na obaraču.

Razvukavši usta u širok osmeh Migs zastade raširenih ruku, stavljajući im time do znanja da nema potrebe za bilo kakvim prenatagljenim potezima.

— Šta tražiš ovde, mister? — upitao ga je jedan od Hajdenovih gorila.

— Upravo dolazim iz Sent Luisa — odvratio je Migs potpuno staloženo. — Zovem se Džon R. Migs. Šalje me mister Ruben Šofild sa važnom porukom za mister Hajdena.

Gorile se začuđeno pogledaše. Očigledno nisu znali šta da rade.

Napolju na ulici nekolicina prolaznika su znatiželjno posmatrali šta se iza niske metalne ograde dešava.

Gorila koji je prvi oslovio Migsa postade nesiguran. Pokretom glave dao mu je znak da priđe bliže nakon čega je tiho procedio:

— Kreni prema prolazu u dnu dvorišta i ne pravi bilo kakve gluposti!

Kada je Migs učinio ono što mu je naređeno i kada se napokon našao u prolazu Hajdenovi ljudi ga ponovo saleteše sa svih strana. Dvojica su mu munjevitim pokretom zavrnuili ruke na leđa dok su ostali počeli da ga pretresaju.

Međutim, Migs nije imao nikakvo oružje kod sebe, a dokumenta je držao skrivena u peti svoje leve čizme tako da revolveraši nisu uspjeli da otkriju bilo šta što bi zrvuklo njihovu pažnju.

— Dobro, gde je ta poruka za mister Hajdena? — procedio je isti onaj revolveraš koji mu je i naredio da dođe ovamo.

Pa, zar zaista mislite da je mister Šofild uistinu toliko naivan i glup da mi da bilo šta napismeno? — odvratio je Migs ljutito. — Sto mu gromova, pa zar ne vidite da sam nenoružan i da nemam nameru da bilo koga ubijem? Razgovor koji treba da obavim sa mister Hajdenom može da bude od životnog značaja ne samo za njega već i za sve vas.

— Stejsi, ipak bi trebali da ga odvedemo do gazde — promrmljao je jedan od revolveraša koji su se nalazili iza Migsovih leđa. — Neka on onda odluči šta s njim da uradimo.

Revolveraš koji je do tada vodio glavnu reč i za koga se sada ispostavilo da se zove Stejsi konačno klimnu glavom.

— U redu, odvedite ga u kuću! Ali budite oprezni i nemojte se ustezati da ga izrešetate kao besnog psa ukoliko načini ma i najmanji sumnjivi pokret. — Nakon toga Stejsi se uneo Migsu u lice i dodao: — Jesmo li se onda razumeli, mister?

/Migs klimnu glavom, pretvarajući se kao da su mu silno imponovali revolveri koji su sa svih strana bili upereni u njegovu glavu.

Ubrzo zatim su ga kroz sporedni ulaz ugurali u unutrašnjost Hajdenove kuće.

Tek tada je pogledom donekle mogao da utvrdi raspored prostorija u raskošno uređenoj kući pošto Hakli nikako nije

uspevao da mu obezbedi njen plan. I ne samo to već je uopšte gledano Nju Orleansom kolao veoma mali broj informacija o Luciusu P. Hajdenu. Naime, verovatno je samo malom broju ljudi bilo poznato da su čovek po imenu Rokvel koji je pre otprilike godinu dana vladao gradskim podzemljem i Hajden bili jedna te ista osoba.

Migs je bio svestan činjenice da se upustio u igru čiji je ulog bio njegov vlastiti život.

Gorile ga ne baš nežno uguraše u jednu od soba Hajdenove prostrane i bogato nameštene kuće. Četvorica revolveraša su ga svojim „koltovima“ i dalje držali na nišanu dok se peti ni na čas nije odvajao od svoje nabijene sačmarice čije su cevi bile znalački skraćene da bi se još više pojačalo raspršujuće dejstvo ubitačnih olovnih kuglica.

Stejsi se ubrzo zatim izgubio kroz poluotvorena vrata.

Nije prošao ni pun minut, a Stejsi se vratio u pratnji debeljuškastog čoveka surovog lica. I da prethodno nije video Hajdenovu sliku Migsu bi bilo jasno da je pred sobom imao gangstera koji je sa pravom nosio nadimak „Ajkula“.

— Šta Šofild hoće? — upitao je Hajden, zagledavši se zamišljeno u Migsu svojim sitnim sivkastim očima.

— Radi se o projektu objedinjenja svih parobrodskih kompanija — odvratio je Migs. Informacija koju je upravo poturio poticala je Džeremi Haklija koji mu je rekao da je u Sent Luisu Ruben Šofild upravo uklanjao sve svoje konkurente na Misisipiju. Pričalo se da je Šofild sredstva za ostvarenje te svoje zamisli crpeo od nekog tajanstvenog finansijera. Sedma brigada je vrlo brzo saznala da je u pitanje dolazio jedino Lucius P. Hajden.

Ionako sitne Hajdenove oči se još više skupiše.

Migs je osetio kako ga obuzima neka čudna nelagodnost. Pitao se da nije načinio možda kakvu grešku? Da nije između Šofilda i Hajdena eventualno postojao poseban dogovor na koji način međusobno da stupe u kontakt?

Ne očekujući naravno da dobije odgovor na ova svoja pitanja, Migs je munjevito reagovao svestan da je napad i dalje predstavljao najbolju vrstu odbrane.

Pažnja revolveraša je očigledno bila popustila otkako se Hajden pojavio inače mu sigurno ne bi pošlo za rukom da ih iznenadi.

Stejsi koji se nalazio kod vrata na nekoliko koraka od Hajdena počeo kao pomahnitao da urla.

Samo trenutak kasnije Stejsi je Hajdena odgurnuo u stranu, otvarajući istovremeno palibu iz svog revolvera.

Metak je prohujao tik pored Migsove glave, zarivši se negde u drvetom obloženom zidu iza njegovih leđa.

Već u sledećem trenutku Migs se stvorio pored čoveka sa sačmaricom. Snažnim i preciznim udarcem u sam vrh brade odbacio ga je unazad tako da mu je sačmarica u visokom luku izletela iz ruku.

Prihvativši sačmaricu Migs se munjevito okrenuo i istovremeno povukao oba okidača. Krupne olovne kuglice obori-

še revolveraše koji su prethodno stajali kao ukopani, ne shva-
tajući verovatno uopšte šta ih je to snašlo.

Krajičkom oka Migs je ugledao Hajdena u trenutku ka-
da je u paničnom strahu izjurio napolje. „Ajkula” je uz put
remenom zakačio Stejsija tako da je i drugi njegov metak za-
vršio daleko od željenog cilja. To je Migsu bilo dovoljno da
poleti prema njemu i da ga kundakom snažno tresne po gla-
vi.

Svestan da je svaka sekunda dragocena Migs je pojurio
za Hajdenom čiji je unezveren glas odjekivao ulaznim ho-
lom.

Sa svih strana se čuo bat teških čizama što je bio jasan
znak da je u kući naprosto vrvelo od „Ajkulinih” plaćenika.

Sa Stejsijevim revolverom Migs se bacio na vrata kroz
koja je Hajden upravo nestao zalupivši ih za sobom. Pri tome
je skoro iščasio rame, no vrata su i dalje ostala zatvorena.
Van sebe od besa Migs je uperio cev revolvera u bravu i is-
palio dva metka jedan za drugim. Uz zaglušujuću buku me-
singani hici su se samo odbili i prohujali tik pored Migsove
glave.

Shvativši da se nalazio pred teškim metalnim vratima i
da je svaki dalji pokušaj da ih razvali uzaludan, pripadnik
Sedme brigade glasno opsova.

Ustremio se bez oklevanja na sledeća vrata. Znao je da
će morati da nestane odavde pre nego što ga Hajdenove go-
rile opkole pošto bi u tom slučaju njegov život vredeo manje
od jednog jedinog bednog centa.

Na njegovu sreću vrata su odmah popustila. Malo je ne-
dostajalo pa da se strmoglavi niz stepenice koje su se nalazi-
le iza njih i koje su očigledno vodile dole u podrum. Pridr-
žavajući se za drvenu ogradu postavljenu duž zida, uspeo je i
pored tame koja ga je okružavala da se spusti dole gde je na-
šao na još jedna zabravljena vrata. Podigo je metalnu polu-
gu kojom su sa spoljne strane bila obezbeđena i snažnim
udarcem noge ih razvalio. Našavši se sa druge strane, prime-
tio je istu onakvu metalnu polugu te je zatvorio vrata za so-
bom i ponovo ih zabravio. Istovremeno je instinktivno sko-
čio u stranu, zahvaljujući čemu je uspeo da izbegne pravu
kišu projektila koja ga je odgore zapljusnula.

Nalazio se u neprozirnoj tami tako da je drhtavim prsti-
ma posegao za džepom odakle je izvukao palidrvce koje je
kresnuo o rub visoke čizme.

Sićušni plamen mu je omogućio da se osvrne oko sebe i
da na samo nekoliko koraka udaljenosti otkrije o klin okače-
nu petrolejsku lampu.

Pri svetlosti lampe ugledao je u dnu hodnika nekoliko
vrata za koje se nadao da bi mogla da ga izvuku iz gotovo
bezizlazne situacije u koju je zapao.

Do ušiju mu je dopirao bat čizama koje su se sve više
približavale.

Samo trenutak kasnije začuo je zaglušujuću grmljavinu
sačmarice iza svojih leđa. Kroz otvor koji je sačma načinila
u ne baš čvrstom drvetu jedan od revolveraša je proturio ru-
ku pokušavajući da pomeri metalnu polugu.

Metak koji je Migs ispalio u tom pravcu prosvirao je revolveraševu šaku. Začuo se prodoran krik nakon čega je krvlju oblivena šaka nestala kroz otvor koji je zapiu u vratima.

U zaključanoj prostoriji sa svoje leve strane Migs je začuo nerazgovetne zvuke.

I ovoga puta je bio dovoljan jedan jedini snažan udarac nogom pa da brava popusti.

Kročivši kroz vrata, Migs se našao suočen sa čovekom kome sudeći po njegovom izgledu poslednjih dana očigledno nisu baš cvetale ruže.

Neki čudan osećaj obuze Migsa.

Da to nije možda bio pripadnik Sedme brigade kome je „Ajkula” hteo da se osveti?

— Šejne? — upita on konačno.

XI

Kroz zatvorena vrata Šejn je začuo prigušene odjeke pucnjave koja je odnekud dopirala.

Stajao je pored malog ispusta u zidu, pokušavajući trljanjem da oslobodi svezane ruke. Konopci su i pored svih njegovih nastojanja uporno odolevali.

A onda je začuo i zvuk koji je mogao da potiče jedino od lomljave drveta. Izgledalo je kao da neko razvaljuje vrata.

Šta se to događalo?

Da li je to neko provalio u kuću u nameri da oslobodi njega?

Nije mu ništa bilo jasno. Pa ko je uopšte mogao da zna da je brodom dopremljen iz Galverstona za Nju Orleans?

Tiho se prišunjavao vratima i počeo da osluškuje.

Sa svih strana su dopirali potmuli zvuci revolverskih hitaca, a odmah zatim grmljavina snažne sačmarice. Samo koji delić sekunde kasnije iza vrata je odjeknuo nečiji bolan jauk.

Šejn podiže nogu i počeo njome snažno da lupa o masivna drvena vrata.

Koraci iza zatvorenih vrata iznenada utihnuše. Čuo je kako neko sa spoljne strane pomera rezu, a onda se već u sledećem trenutku brava uz snažan tresak naprosto razletela.

Pri slaboj svetlosti petrolejske lampe Šejn je pred sobom ugledao lik čoveka u sivom odelu sa revolverom u rukama. Iz cevi su kuljali poslednji ostaci plavičastog barutnog dima.

Plave oči nepoznatog su sa neskrivenim čuđenjem zurile u njega.

Kada je iz usta nepoznatog još i začuo svoje ime Šejn na trenutak nije mogao da veruje svojim vlastitim ušima.

Klimnuvši kratko glavom, Šejn je izašao iz prostorije u kojoj je bio zatvoren i okrenuo čoveku svoje na leđima svezane ruke.

Nepoznati je munjevito podigao cev revolvera i ispalio metak negde u tamu. Ponovo se začuo nečiji prodoran krik.

A onda su obojica odnekud registrovali slabašan ženski glas koji je dozivao u pomoć.

Začudujuće brzo čovek u sivom odelu je uspeo da oslobodi Šejna konopca, kojim su mu bile vezane ruke.

Sada kada je konačno ponovo mogao slobodno da pome-
ra šake Šejn je jurnuo prema vratima kroz koja je dopirao
glas. Bila su dovoljna samo dva snažna udarca metalnom po-
lugom pa da i ova vrata popuste.

— Brzo, izlazite odatle! — procedio je Šejn u tamu.

Neka žena poče da se tetura prema njemu. U ženinom
pogledu se ogledao samrtni strah. Mogla je da ima četrdesetak
godina i bila je do te mere iznurena da se jedva još držala
na nogama.

— Ko ste vi? — upitao je Šejn kada mu je žena nemoć-
no klonula u naručje.

— Marta Džonston — šerifova supruga — u tom trenut-
ku ženu je izdao glas. Tiho opsovavši, Šejn je ženino onesveš-
ćeno telo prebacio preko ramena i krenuo prema nepozna-
tom, koji je u dnu hodnika upravo razvaljivao još jedna vra-
ta.

Odmah zatim odskočio je u stranu pošto ga je sa leđa po-
novno zasula prava kiša metaka. Šejn se pribio uza zid pored
njega.

— Moramo što pre da se izgubimo odavde, Šejne! Žena
će nam pri tome samo smetati tako da bi najpametnije bilo
da je za sada ostavimo ovde.

— Ali to je šerifova žena — protivio se Šejn. — Ko
ste...

— Migs — odvratio je ovaj kratko. — Zajedničko nam
je što smo obojica pripadnici Sedme brigade.

Ponovo se iza vrata koje je Migs zabravio za sobom za-
čuše pucnji kao i povici Hajdenovih plaćenika.

Osvrnuvši se u tom pravcu, Šejn je video da su „Ajkuli-
ne” gorile uspele da uklone metalnu polugu i da konačno ot-
vore vrata.

— Bežimo odavde! — doviknuo je Šejn Migsu.

Migs jurnu napred kroz poluodškrinuta vrata. Šejn po-
trčao za njim sa šerifovom ženom na leđima, ne zaboravljajući
da zatvori vrata za sobom u nameri da bar na trenutak za-
ustavi one koji su ih progonili. Sa olakšanjem su ustanovili
da su se nalazili pred kamenim stepenicama koje su vodile u
dvorište Hajdenove kuće. Ovo dvorište se nalazilo pozadi ku-
će tako da je bilo skriveno od pogleda sa ulice.

Migs je bio već gotovo na samom vrhu stepeništa kada
se pred njim kao da je iz zemlje iznikao pojavio neki čovek.

Nakon što je Migs ispalio hitac u tom pravcu revolveraš
ponovo nestade iz njihovog vidokruga.

Snažno se odbacivši napred, Migs je izleteo u dvorište
gde se odmah otkotrljao u stranu.

Ponovo se začuše pucnji.

Teško dahćući Šejn se popeo do vrha stepeništa odakle
je mogao da vidi Migsu oslonjenog na koleno kako cilja u re-
volveraša, koji se upravo promolio iza kuće.

Okidač je ovoga puta udario u prazno dok je Hajdenov
revolveraš istovremeno ispalio hitac iz svog oružja.

Šejn je video kako je agent Sedme brigade naprosto po-
leteo unazad odbačen metkom velikog kalibra, koji ga je po-

godio u grudi. Odmah zatim i Šejn se našao suočen sa zloslutnim otvorom revolverске cevi, koju je revolveraš uz ciničan osmeh uperio u njegovu glavu.

Po izrazu njegovog lica Šejnu je odmah bilo jasno da ovom nije bilo ni na kraj pameti da poslušа naređenje svoga gazde koji je izričito zahtevao da Šejna uhvate živog.

Samo još trenutak i revolveraš će povući obarač.

Dole pri dnu stepeništa pojaviše se i ostali Hajdenovi plaćenici.

Ovo je dakle kraj, pomislio je Šejn, očekujući da ga svakog časa sa obe strane zaspe prava kiša olova.

XII

Fej Mekgi je kupila pušku u nekoj prodavnici u aveniji Tjulejn koja se rasklapala i koju je mogla lako da sakrije ispod ogromne mornarske jakne koju je imala na sebi. Osim toga, za svoj mali džepni revolver kupila je još i kutiju municije odgovarajućeg kalibra.

Bilo joj je jasno da neće biti nimalo jednostavno da se neopaženo usunja u Hajdenovu kuću u ulici Palmeto. Najverovatnije da je Hajden svoj dom pretvorio u pravo pravcato utvrđenje koje je čuvalo mnoštvo odlično obučениh revolveraša.

Fej se i ovoga puta oslanjala na sreću koja je u ovakvim situacijama obično pratila.

Kroz hodnik zgrade u aveniji Tjulejn uspela je da se domogne dvorišta koje se graničilo sa Hajdenovim. Visok zid pred kojim se kao poslednjom preprekom našla za nju nije predstavljao neki naročit problem.

Uz pomoć lestvi, koje je pronašla u zapuštenom dvorištu, popela se na vrh bedema odakle je već htela da se spusti u Hajdenovo dvorište i da se skloni u obližnjoj štali kada je u prolazu koji je vodio prema ulici Palmeto začula najpre korake, a odmah zatim i ugledala petoricu „Ajkulinih” revolveraša koji su svi do jednog u rukama držali svoje pucaljke. Njihova smrknuta lica jasno su joj govorila da se nešto nepredviđeno dogodilo.

Fej počе napregnuto da osluškuje.

Još pre nekoliko minuta učinilo joj se da je čula prigušene zvuke za koje je u prvi mah pomislila da potiču sa ulice Palmeto. Sada, međutim, za nju nije bilo više nikakve sumnje da se u stvari radilo o pucnjima koji su dopirali iz unutrašnjosti Hajdenove kuće.

— Rasporedite se! — uzviknuo je jedan od revolveraša odsečnim glasom nakon čеga je svaki od njih potražio najbolji mogući zaklon.

Uvežbanim pokretima Fej je munjevito sklopila delove rastavljene puške.

Već u sledećem trenutku iz pravca otvora koji je očigledno iz dvorišta vodio u podrum Hajdenove kuće začula se lomljаva drveta nakon čеga su dvojica revolveraša pojurili napred, otvorivši paljbu dole u tamu.

Kroz odškrinuta vrata Fej je u svetlosti petrolejske lampe pri dnu stepeništa na trenutak ugledala siluetu čoveka u sivom odelu čiji joj lik nije bio poznat. No, pošto su revolveraši pucali na nepoznatog, to je bio siguran znak da se radi lo o „Ajkulinom“ neprijatelju. A Hajdenovi neprijatelji su bili njeni prijatelji.

Oslonivši kundak o desno rame Fej poče da puca.

Pogođeni mecima iz njene puške ona dvojica licem tresnuše o popločano dvorište.

Sada je jasno videla da su se podrumaska vrata ponovo otvorila i da je čovek u sivom odelu jurnuo uz stepenice. A onda se odnekud kao da je iz zemlje iznikao pojavio još jedan revolveraš no nepoznati je bio brži.

Malo je nedostajalo pa da Fej ispusti prodoran krik kada je pri dnu stepeništa ugledala lik drugog čoveka, koji je zastao već na prvoj stepenici.

Bio je to Šejn koji je na leđima nosio telo neke onesvešćene žene i koji očigledno nije bio naoružan.

Čovek u sivom odelu je za to vreme izjurio na dvorište gde se odmah otkotrljao u stranu. Pomalo začuđeno je zurio u nepomična tela trojice revolveraša pred sobom, a onda se iz prolaza prema ulici Palmeto pojavio još jedan Hajdenov gorila.

Kažiprst nepoznatog u sivom odelu se munjevito zgrčio na obaraču.

Na njegovom licu Fej je ugledala neku mešavinu čuđenja i samrtnog straha kada je udarna igla poletela u prazno.

Još pre nego što je Fej mogla da usmeri pušku u tom pravcu revolverašev „kolt“ je bljunuo vatru.

Pogođen u grudi čovek u sivom odelu je poleteo nekoliko metara unazad nakon čega je nemoćno klonuo na zemlju.

Šejn je u međuvremenu već bio stigao do samog vrha stepeništa gde se našao suočen sa ubicom svog drugara, koji je sa ciničnim osmehom na licu uperio cev revolvera u njegovu glavu.

Gotovo istovremeno dole su se ponovo otvorila podrumaska vrata i u njima su se pojavila još dvojica Hajdenovih ubica.

Zaustavivši dah, Fej Mekgi je povukla obarač svesna da će morati besprekorno da gađa ukoliko želi da spase Šejnov život.

Revolveraš koji se i dalje zlorado cerio Šejnu u lice je iznenada odleteo u stranu, ne shvatajući verovatno uopšte šta ga je to zadesilo. Bio je mrtav pre nego što se srušio na zemlju.

Odmah nakon toga Fej je pravom kišom metaka zasula podrumsko stepenište gde su ona dvojica uspaničeno nestali iza vrata u kojima su se maločas pojavili.

Iskoristivši priliku koja mu se tako iznenadno ukazala, Šejn se u dva koraka stvorio pored jednog od Hajdenovih gorila kome je munjevito istrgao revolver iz zgrčene šake. Nakon toga je kratko pogledao gore prema zidu odakle mu se učinilo da je stigao spasonosni metak.

Ne prekidajući ni na trenutak paljbu, Fej se blago pridigla da bi Šejn mogao da je vidi.

— Hoćeš li uspeti da se popneš ovamo? — dobacila je Šejnu, koji je već u sledećem trenutku nestao iz njenog vidokruga. Ubrzo zatim ugledala je vrh lestvica koje je Šejn odnekud izvukao.

U prolazu pored Hajdenove kuće nečiji revolver počeo da bljuje vatru. Samo trenutak nakon što je komad vrelog olova flijuknuo tik iznad njene glave Fej Mekgi je okrenula cev puške u tom pravcu, uzvrativši ubitačnom paljbom. Gotovo u istom trenutku ugledala je nedaleko od sebe Šejnovo zadihano lice. Najpre je položio onesvešćenu ženu na gotovo tri metra debeli zid, a onda se i sam popeo gore. Odmah zatim Šejn je povukao lestvice za sobom, prebacivši ih na drugu stranu spasonosnog zida.

— Briši odavde, Šejne — procedila je Fej. — Ja ću te štiti.

Svestan činjenice da se sa Fej ne vreda mnogo raspravljati Šejn je učinio ono što mu je rekla. Znao je da ne sme da nepotrebno trači dragoceno vreme, te se sa šerifovom ženom na leđima tamnim hodnikom uputio prema aveniji Tjulejn gde je pred obližnjom kućom ugledao kočije koje su nekog očigledno čekale i koje su u ovom času došle kao poručene. Otvorivši vrata, položio je Martu Džonston unutra, a onda se pored njega stvorio kočijaš uputivši pravu bujicu najpogrdnijih reči.

— Hej, mister! — bilo je poslednje što je kočijaš uspeo da izusti nakon čega je zanemio kada se našao suočen sa revolverom koji je Šejn uperio u njega.

— Javi se šerifu Džonstonu! — prosiktao je Šejn. — Ova leđi ovde je misis Džonston. A sada se gubi pre nego što nađe neko od „Ajkulinih” revolveraša.

Kočijaš se iznenada stresao kao da ga je Šejn maljem tresnuo po glavi. Odmah zatim se dao u besomučan beg, krčeći sebi put kroz znatiželjнике koji su privučeni neobičnim prizorom počeli u sve većem broju da se okupljaju. Kada se Šejn popeo na kočije od kočijaša nije više bilo ni traga ni glasa.

Nakon što je otpustio ručicu za kočenje i poterao konje kočije se uz tiho klopiranje pokrenuše.

Šejn je bio svestan da mora što pre da odvede šerifovu suprugu, a i sam da se skloni na neko bezbedno mesto.

Najpre je mahinalno hteo da krene prema Mel Ružovom kvartiru na uglu avenije Esplanada i ulice Ramert, no onda se setio da Mel više nije živ. Hajden je dakle ispunio svoje obećanje i jadnog Mela obesio na najprometnijem delu gradske luke.

Pre nego što je sa kočijama skrenuo u aveniju Bord Šejn se još jednom osvrnuo. Međutim, od Fej i dalje nije bilo nikakvog traga.

Preostalo mu je samo da produži dalje i da se nada da Hajdenovim ubicama nije pošlo za rukom da je se domognu.

Misli su mu zatim odlutale do Migsa koji je svoju suludu odvažnost platio glavom. Šejn je bio ne malo iznenađen či-

njenicom da je Sedma brigada poslala odjednom dvoje svojih agenata sa zadatkom da ga izbave iz Hajdenovih ruku. A možda se samo radilo o pukoj slučajnosti da su se Migs i Fej istovremeno našli u Nju Orleansu?

Na kraju je ipak samo odmahnuo glavom svestan činjenice da nije imalo nikakve svrhe da sada zbog toga lupa glavom.

U kočijama se nalazila šerifova žena što je jedino moglo da znači da je Hajden ucenjivao Džonstona. Da nije tako zašto bi se ona onda nalazila u „Ajkulinim“ rukama?

Nakon što je razmotrio raznorazne mogućnosti Šejn se napokon odlučio da kočije potera prema šerifovoj kancelariji u aveniji Klejborn. Samo trenutak kasnije pažnju mu je privukla kuća desno od njega na kojoj je ogromnim slovima stajao natpis: „Kuća zabave Kolin Dol“.

U istom trenutku kada je pored kuće primetio kolski ulaz koji je bio potpuno neosvetljen Šejn je povukao uzde i poterao konje u tom pravcu. Konji počеше unezvereno da se propinju i da njište očigledno uznemireni nečim što se nalazilo u tami dvorišta ogromnog zdanja.

Pošto je teškom mukom uspeo da zaustavi kočije i da zauzda konje Šejn je primetio razlog njihove uznemirenosti. U vratima koja su iz zapuštenog dvorišta očigledno vodila u unutrašnjost kuće stajao je elegantno obučeni muškarac sa revolverom u rukama čija je cev bila uperena u Šejna.

Hteo je već da se maši za svoju pucaljku koju je držao zadenutu za pojasom kada su ga sa svih strana opkolile prilike od kojih je najveći broj u rukama držao moćne dvocevke kojima su u svakom momentu mogli da ga naprosto raznesu.

Njihova smrknuta lica jasno su mu govorila da bi bilo pametnije da skloni prste sa drške revolvera.

Pitao se odakle su Hajdenovi revolveraši samo znali da će skrenuti baš u ovo zapušteno dvorište kada je i sam tek pre nekoliko sekundi doneo tu odluku.

— Silazi dole, protuval! — začuo se prodoran glas elegantno obučenog muškarca. — Ukoliko naćiniš ma i najmanji sumnjivi pokret moji prijatelji će ti prosvirati tu tvoju smrdljivu lobanju.

Šejn lagano podiže ruke uvis.

Gotovo istovremeno do njegovih ušiju je odnekud dopro uspaničen povik neke žene.

Podigavši glavu, ugledao je osvetljen prozor na kome se pojavio lik jarko našminkane plavuše.

— Ne pucajte, Done! — uzviknula je plavuša. — On nije jedan od Hajdenovih plaćenika.

Šejnu se sa usana oteo uzdah olakšanja. Još dok se nalazio u Hajdenovom zatoćeništvu nije gubio nadu da bi Kolin O'Rajli mogla da stane na njegovu stranu pošto u situaciji u kojoj se nalazila sigurno i nije imala drugog izbora. Sigurno je u međuvremenu saznala šta se desilo sa Melom i mogla je da pretpostavi da i njoj preći slična sudbina.

Van sebe od besa Dik Tibadu je zurio u čoveka pred sobom. Bilo je više nego jasno da Ron Sobin nije nasledio nijednu od dobrih osobina svog dede Džoše koji je svojevre-
meno bio Tibaduov prijatelj. Stari Džoša je razgranao trgovinu brodskom opremom nakon što su svi gusari čuvenog Žana Lafita bili amnestirani. Sada kada njega više nije bilo među živima posao je preuzeo njegov unuk Ron.

Ron Sobin se odmah setio imena Tibadu tako da je sa širokim osmehom na licu uveo starog gusara i Džejsona Blekmana u svoju kancelariju kada su ga ovi potražili.

Već na prvi pogled Tibadu je shvatio da se našao pred čovekom koga je krasila dvoličnost kakvu do tada u celom svom životu nije sreo. Hteo je već da se okrene i da pomoć potraži na nekom drugom mestu kada su ih sa svih strana opkolili plećati momci koji su naizgled slučajno svoje sačmarice držali uperena u njega i Džejsona.

— Šta ovo treba da znači, Sobine? — procedio je stari gusar ljutito.

— Sve ovo je čista predostrožnost, mister Tibadu — odvratio je on nacerivši se. — U Nju Orleansu se trenutno događaju čudne stvari, a ja jednostavno ne bi hteo da se provedem kao Mel Ruž.

Odmah zatim Sobin je Tibadua do u najsitnije detalje upoznao sa događajima koji su se poslednjih nedelja odigrali u Nju Orleansu.

— Da li si već negde čuo ime Šejn? — upitao ga je Tibadu.

— Kako da ne — odvratio je Sobin. — On je jedan od one četvorke kojoj Hajden želi da se osveti.

Zatim je Tibadu saznao i za imena Kolin O'Rajli koju su još nazivali i kraljicom Nju Orleansa, kao i za još neku ženu koja je svojevre-
meno pomogla da se Hajden strpa iza rešetaka.

— Šejna su oteli i dopremili ovamo u Nju Orleans — promrmľao je Tibadu nakon što je Sobin završio svoju priču. — Sada barem znam ko iza svega toga stoji. Možeš li da nam na bilo koji način pomogneš da ga izvučemo iz njegovih ruku?

— Savetovao bi ti da se kloniš Hajdena, a i same pomisli da bi mogao da ostvariš tu svoju sudu zamisao — odvratio je Sobin odmahnuvši glavom.

— Tvoj savet me ni najmanje ne zanima — odgovorio je Tibadu. — Da sam svojevre-
meno slušao takvu vrstu saveta tada tvoj deda ne bi imao nijednog potomka. No sada kada tebe vidim sve više verujem da bi uistinu bilo bolje da je tako i bilo.

Tibadu je ustao sa stolice nakon čega su se on i Džejson uputili prema izlazu iz Sobinove kancelarije. U tome su ih sprečili Sobinovi telohranitelji koji su na znak svoga gazde munjevito repetirali svoje puške, nišaneći ravno u Džejsnovu i Tibaduovu glavu.

— Odavde se više nećeš živ izvući, starče — procedio je

Sobin, nacerivši se cinično. — Verovatno uopšte nisi svestan koliko dugo čekam da se nas dvojica sretnemo. Nisam znao da si još uvek živ inače bi te već odavno potražio. Stari Džošua mi je dok sam jaš bio mali neprekidno pričao o vremenima koje ste ti i on zajedno proveli u Baratariji. Najviše od svega interesovale su me priče o blagu koje je Žan Lafit sklonio negde u močvarama svoga gusarskog carstva. Džošua je bio čvrsto uveren da se blago još uvek tamo nalazi i da je njegov stari prijatelj Dik Tibadu jedina osoba koja bi mogla da pronađe ta skrovišta mesta.

— Sve su to priče za malu decu — odvratio je Tibadu namrštivši se. — Džošua je imao veoma bujnu maštu tako da nije ni čudo da te je obasipao takvim pričama. No ako si mu verovao zašto onda i sam nisi krenuo u Baratariju gde se navodno pri završetku duge koja se tamo svakodnevno pojavljuje krije Lafitovo blago.

Sa Ron Sobinovog lica iznenada nestade osmeh kojim je do tada propratio svaku reč starog morskog vuka. Oči počеше ljutito da mu sevalu.

— Mene nećeš uspeti da prevariš, Tibadu! — prosiktao je Sobin. — Stari Džošua me je upozorio da sa tobom niko ne može tek tako da izađe na kraj, te ti zbog toga predlažem neku vrstu nagodbe. Pokušaću da saznam gde Hajden drži tog tvog prijatelja Šejna, a ti ćeš mi zauzvrat odvesti u močvare Baratarije do mesta gde je Lafit zakopao svoje gusarsko blago. Sve što tom prilikom pronađem delićemo na ravne delove. Pa, zar to nije pošteno?

Tibadu ga je na trenutak zamišljeno pogledao. Mnogo toga je u ovom času hteo da kaže ovoj protuvi pred sobom, no u ovom času ništa drugo mi i nije preostajalo nego da prihvati njegovu ponudu.

Ponovo je pred svojim očima video sliku Mela Ruža kako visi u luci obešen o čerkrk ogromnog skladišta. Možda je Šejn bio sledeći koga će zadesiti slična sudbina.

— U redu, Sobine — promrmljao je starac konačno. — No ako je Šejn mrtav tada ni od našeg dogovora nema ništa.

Sobin je oklevao još neko vreme, no na kraju je ipak u znak pristanka kratko klimnuo glavom. Sigurno je već uvelike shvatio da mu nikada ne bi pošlo za rukom da starca prisili na bilo šta što ovaj nije bio spreman da uradi. Dik Tibadu je jednostavno već i suviše bio star da bi i dalje strahovao za svoj život, a to je bilo jedino što je Sobin mogao da mu oduzme.

— U redu, Tibadu! Mislim da bi najpametnije bilo da se vas dvojica negde sklonite. Imam kuću u ko...

— To ne dolazi u obzir, Sobine — odvratio je Tibadu glasom koji nije trpeo pogovor. — Pošalji ti samo svoje ljude, ali i Džejson i ja ćemo nastaviti da tragamo za Šejnom na svoju ruku.

Ovoga puta ih niko nije sprečio da napuste Sobinovu lepo nameštenu kancelariju.

Smrknuta lica Džejson Blekman se kretao na nekoliko koraka iza njega.

Njegove misli nisu bile okrenute toliko Šejnu koliko nje-

govnoj sestri Naomi. Negde duboko u sebi osećao je da joj se nešto desilo.

Kada su ponovo izašli napolje na ulicu uputili su se užurbanim koracima ponovo do mesta na kom je „Metagor-da“ bila ukotvljena.

Lučki radnici su već uveliko utovarivali tovar koji je kapetan obezbedio za svoj jedrenjak.

Od Naomi i dalje nije bilo ni traga ni glasa.

Džejson je upitao nekolicinu prolaznika, kao i neke od radnika da li su možda videli, no svi do jednog su samo odmahnuti glavom.

Čekali su još otprilike pola sata, a onda je Dik Tibadu nervozno upitao:

— Kako se ono zvaše kraljica Nju Orleansa?

— Kolin O'Rajli — odvratio je Džejson nekako odsutno.

— Tačno. Ona bi dakle mogla kao sledeća da se nađe na Hajdenovoj listi. Mislim da bi bilo pametno da je potražimo. Siguran sam da će nam pomoći pošto joj sigurno ne ide u prilog da Hajden ukloni Šejna. Hajde, raspitaćemo se gde možemo da pronademo tu Kolin O'Rajli.

Već od prvog čoveka na kog su nabasali dobili su pravi odgovor.

— Šta zar si toliko nestrpljiv, dedice? — zapitao je ovaj široko razvlačeći usta u pomalo dvosmislen osmeh. Odmah zatim im je pokazao put do mesta gde se nalazila javna kuća Kolin Dol koja nije bila niko drugi do Kolin O'Rajli.

XIV

Šejna više ništa i niko na ovom svetu nije mogao da spreči da se preko avenije Tjulejn vrati do Hajdenove kuće u nameri da potraži Fej.

Osim Hajdenovih gorila nikoga nije bilo u blizini kuće u ulici Palmeto. To što su te „Ajkuline“ ubice još uvek unezvereno trčali tamo-amo Šejnu je govorilo da najverovatnije još uvek nisu uspeli da uhvate Fej. Štaviše sedmo čulo mu je govorilo da je Fej uspela da se skloni na neko skriveno mesto, i to živa i zdrava.

Zbog toga se mirno vratio do kuće u aveniji Bord.

Zdanje u kom se Kolin O'Rajli uz pomoć svojih devojaka bavila najstarijim zanatom na svetu ličilo je na pravo pravcato utvrđenje.

Šejn je i ovoga puta krenuo putem kroz napuštenu dvorište gde ga je sačekao Džad Flečer.

Flečer je svojevremeno radio za Hajdena, no nakon njegovog hapšenja Kolin ga je zajedno sa Džej Blantom i Bagzi Kenanom ubedila da postane deo tima uz čiju pomoć je nameravala da razgrana posao u Nju Orleansu. Njima trojici sada nije preostajalo ništa drugo već da se do poslednjeg metka bore na strani kraljice Nju Orleansa pošto su znali da u protivnom ni njih neće mimoći Hajdenova osveta.

Flečer je preko uskog mračnog stepeništa odveo Šejna na prvi sprat gde se nalazila kancelarija Kolin O'Rajli.

U njenom društvu se i ovoga puta nalazio čovek za kog

je Šejn u međuvremenu saznao da se zove Don Siks i da je bio neka vrsta glavnog svodnika svih njenih devojaka.

Zahvaljujući svom lepuškastom izgledu i ukusnom odevanju, Siks mora da je na žene ostavljao snažan utisak. Brijant koji je nosio zadenut za slivenu kravatu mora da je vredeo pravo malo bogatstvo. U Šejnovim očima Siks, međutim, nije bio ništa drugo do najobičniji parazit, koji je celog svog života živio na račun drugih.

Šejnov pogled zatim pade na Kolin koja je sa prekrštenim nogama sedela na samom rubu masivnog pisaćeg stola. Izrez na njenoj svilenjoj haljini otkrivao je u velikoj meri nje ne duge skladno oblikovane noge. Sa svojim bujnim grudima i uskim strukom bila je još uvek žena od koje su mnogi muškarci gubili dah. Ispod svojih dugih našminkanih trepavica Kolin je pažljivo odmeravala Šejna od glave do pete. I pored zapuštenog izgleda i pohabanog odela koje je Šejn imao na sebi Donu Siksu je odmah postalo jasno da je Kolin bila naprosto fascinirana čovekom koji je stajao pred njima.

— Šejne, trebalo bi najpre da se okupaš i da obučeš nešto prikladnije — reče Kolin nakon izvesnog vremena.

— Šta je sa misis Džonston? — odvratio je Šejn.

— Spava u jednoj od mojih privatnih odaja. U međuvremenu smo o svemu obavestili Hardija Džonstona. Nadam se da sada više nema nikakvih razloga da se ne umeša kada Hajden pređe u otvoren napad.

— Pa, zar misliš da će se Hajden usuditi da napadne ovo pravo pravcato utvrđenje?

Kolin klimnu glavom.

— To što si uspeo da mu umakneš nagnaće ga da baci sve na jednu kartu. Ubrzo će i sam saznati da se kriješ ovde kod mene, a tada će u svom slepom besu jurnuti na nas.

Ne odgovorivši ništa, Šejn je nekako odsutno zurio u pod pred sobom. Misli mu ponovo odlutaše do Fej Mekgi čije ime u ovom krugu naravno nije smeo ni da pomene pošto je znao da je Kolin O'Rajli mrzi iz dna duše.

— Mislim da bi mi kada tople vode u ovom trenutku zaista prijala — promrmliao je Šejn nakon izvesnog vremena u kom su se svi ćutke prepustili svojim razmišljanjima.

— Možda bi Velma koja je još pre godinu dana...

— Nikako. Velma ne bi bila ono pravo za tebe — usprotivila se Kolin. — No ako ti je baš toliko stalo do crnoprutih žena tada mogu da ti ponudim pravi pravcati dragulj koji je Don pre samo nekoliko časova sasvim slučajno pronašao na ulici.

Nakon što je Kolin pljesnula rukama u sobi se pojavila njena služavka Velma koja je samo teškom mukom prikrivala svoje razočaranje kada je saznala da ona neće biti ta koja će pomoći Šejnu da se okupa.

U njenoj pratnji Šejn je napustio kancelariju odakle su se uputili prema prostranoj sobi u čijem se uglu nalazila velika mesingana kada u koju su već u sledećem trenutku trojica počeli da sipaju vrelu mirisliavu vodu iz ogromnih drvenih kofa koje su odnekud dovlačili.

Kada je kada bila napunjena gotovo do vrha pojavila se Kolin O'Rajli.

Šejn je već pomišljao da je ona lično nameravala da mu pravi društvo pri kupanju, no onda je krajičkom oka ugledao kako su nečije ogromne ruke kroz vrata ugurale crnoputu mladu ženu kovrdžave kratko podšišane kose.

Šejnu na trenutak zastade dah.

Samo teškom mukom uspeo je samog sebe da prisili da prikrije svoje ne malo iznenađenje.

Pa ovo je nemoguće, pomislio je Šejn.

Šta li Naomi Blekman traži ovde u Nju Orleansu, i to još u kući kakva je ova?

Naomi je takođe donekle vladala sobom. Širom iskolačenih očiju zurila je u Šejna. Pogled su joj mutile jedino suze koje su počele da joj se sliavaju niz obraze.

Kolin O'Rajli je bila uverena da je to bilo zbog toga što se prvi put u životu našla u jednoj ovakvoj situaciji gde su ženu prisiljavali da obavi ovakvu vrstu posla.

— Ne plaši se, mister Šejn ti neće učiniti ništa nažao — procedila je Kolin očigledno ne baš mnogo ganuta njenim suzama. — Nadam se da ti je poznato šta će se sa tobom desiti ukoliko se ne budeš pristojno ponašala i ukoliko se mister Šejn požali na tebe.

Stisnutih pesnica Naomi samo kratko klimnu glavom.

Uputivši Šejnu umiljat osmeh, Kolin O'Rajli se nakon toga uputila prema vratima koja je tiho zatvorila za sobom.

XV

Naomi i Šejn su nakon što su ostali samo još nekoliko sekundi nemo gledali jedno drugo, a zatim se Naomi bacila u njegovo naručje glasno jecajući.

On je čvrsto zagrlio i sačekao da se ponovo smiri.

— Šejne — prošaputala je Naomi konačno. — O, bože, pa mi smo već mislili da su te...

— Pustimo sada to — prekinuo je Šejn. — Nego reci ti meni otkud to da si i ti ovde u Nju Orleansu?

— Tibadu, Džejson i ja smo krenuli iz Galverstona za „Metagordom” koju smo neposredno pred Nju Orleansom obišli... — reči su sada naprosto kuljale iz njenih usta. Ukratko mu je ispričala kako je pratila kočije u kojima su Šejna prebacili sa jedrenjaka do belo okrečene kuće u ulici Palmeto, a zatim i kako je Don Siks iznenadio. — ... Bio je ubeđen da sam ja ubila kočijaša. Pretio je da će me predati šerifu. Znala sam, naravno, da niko neće poverovati mojim rečima tako da mi ništa drugo nije preostalo nego da sa njim pođem ovamo.

— Znaš li možda gde su sada Džejson i stari Dik Tibadu?

— Ne! Dogovorili smo se da se nađemo na pristaništu. Verovatno me već odavno traže.

Prepuštivši se svojim razmišljanjima, Šejn je ušao u kadu sa toplom vodom koja je godila njegovom iznurenom telu.

Naomi počeo da ga sapuna. Oboje su do te mere bili preokupirani svojim vlastitim problemima da im ni na kraj pa-

meti nije bilo da ponove strastvenu igru od pre nekoliko dana u katakombama razrušene Galverstonske tvrđave.

Naomi je mislila na Džejsona, a Šejn na predstojeći napad „Ajkule” i njegovih ljudi.

Nakon izvesnog vremena u sobi se ponovo pojavila Kolin O'Rajli. U rukama je nosila donji veš, čistu košulju, odelo i čizme koje je spustila na krevet.

— Pa jesi li zadovoljan, Šejne? — upitala ga je ona uz vragolasti osmeh na licu.

Šejn klimnuo glavom.

— Čak sam toliko zadovoljan da bi mogla da mi je pokloniš.

— Pa vrlo dobro znaš da u životu ništa ne poklanjam, Šejne.

— Dobro, koliko tražiš za nju?

— Pošto smo stari prijatelji prepustiću ti je za pet hiljada dolara.

— U redu! — odvratio je Šejn, klimnuvši glavom.

Ona ga zamišljeno pogleda. Očigledno nije računala sa time da bi Šejn za malu crnkinju mogao da da toliku svotu novca.

— A sada bi mogao malo da požuriš. Upravo je stigao šerif Džonston. Morali bismo svi zajedno da sednemo i da se dogovorimo kako je najbolje da se suprotstavimo Hajdenu i njegovim plaćenicima.

Ne sačekavši da joj Šejn bilo šta odgovori, Kolin se okrenula i izašla ponovo iz sobe.

— Zašto si to učinio? — upitala je Naomi, zagledavši se ljutito u Šejna. — Pa ona nema prava da me drži ovde! Biće najpametnije da i ja pođem sa tobom i da šerifu ispričam šta se u stvari zbilo.

Nakon što je izašao iz kade Šejn se samo blago osmehnuo i odgovorio:

— Bilo bi ipak bolje da čitavu stvar prepustiš meni pošto očigledno ne poznaješ dovoljno ove lešinare ovde. Sama činjenica što su te zatekli pored mrtvog kočijaša bila bi dovoljan razlog da te strpaju u zatvor. Međutim, sada kada sam te otkupio od Kolin niko neće moći bilo šta da kaže kada te budem poveo sa sobom.

— Ali gde ćeš nabaviti toliki novac?

— To neka bude moj problem, Naomi — odvratio je Šejn dok je oblačio stvari koje mu je Kolin pripremila. Ispostavilo se da mu je odeća stajala kao salivena tako da se ponovo, nakon dužeg vremena, osećao kao čovek.

Kada su Naomi i Šejn izašli napolje naišli su na veliki broj ljudi koji su sa puškama u rukama stajali lenjo oslonjeni o zidove hodnika.

Njihovi pomalo začuđeni pogledi pratili su ih sve dok nisu ušli u kancelariju Kolin O'Rajli.

XVI

U kancelariji su zatekli ukupno šestoro ljudi.

Osim Kolin O'Rajli, Džoda Flečera i Dona Siksa tu su

još bili Marta Džonston, šerif Hardi Džonston, kao i njegov glavni zamenik Sim Kesidi.

Marta Džonston je i dalje bila bleđa u licu pošto očigledno još uvek nije uspela da prebrodi šok, koji je doživela kada je Hajden oteo i zatvorio u svom podrumu. Kada je ugledala Šejna kako zajedno sa Naomi ulazi u kancelariju njene umorne oči na kratko zasvetlucaše.

— Šta će devojka ovde, Šejne? — prosiktao je Don Siks ljutito.

— Neka ti Kolin odgovori na to pitanje — odvratio je Šejn ledenim glasom i ne pogledavši ga.

U tom trenutku Šejnu je prišao šerif Džonston.

— Hvala vam što ste oslobodili moju suprugu, Šejne — promrmljao je on čvrsto mu stegnuvši ruku.

Šejn samo kratko klimnu glavom.

— Da li je Hajden već nešto preduzeo? — upitao je Šejn.

— Kako da ne! — procedio je Sim Kesidi. — Najpre je obesio Mela Ruža, a onda su u aveniji Vašington pronađene kočije u kojima smo otkrili leš nekog crnca, najverovatnije kočijaša. Ubrzo nakon toga došlo je u jednoj od obližnjih ulica i do krvavog okršaja pri kom su poginuli dvojica Hajdenovih ljudi, kao i advokat po imenu Džeremi Hakli. Osim toga, pre nekoliko minuta nabasali smo u Hajdenovom dvorištu još na četiri leša od kojih jednog i pored svih nastojanja nismo uspjeli da identifikujemo.

Hakli je dakle bio mrtav, prođe Šejnu kroz glavu. Ali zbog čega ga je Hajden samo uklonio? Da se možda nije plašio da bi Hakli od Sedme brigade mogao da zatraži pojačanje da bi „Ajkulu” što pre otpremili ili iza rešetaka ili na onaj svet.

— A šta je sa Hajdenom? Pa, zar ga niste pronašli u njegovoj jazbini?

Kesidi slegnu ramenima što je Šejnu govorilo više nego dovoljno. Zamenici dakle nisu uspjeli da skupe dovoljno hrabrosti da prodru u kuću u ulici Palmeto.

— Šta misliš sa koliko ljudi raspolaže još Lucius P. Hajden? — upitao je šerif Džonston svog prvog zamenika.

— Nemam pojma, šefe — promrmljao je on ponovo slegnuvši ramenima. — Čuo sam da se nekoliko manjih bandi u gradu priključilo Hajdenu. Pitanje je jedino u kojoj mери će mu oni pomoći kada shvate da je čak i zakon na strani mis O'Rajli.

Kolin O'Rajli klimnuo glavom.

— Mislim da ste potpuno u pravu, Kesidi. Zato bi što pre trebalo da pošaljete svoje ljude da svim tim protuvama stavite do znanja da počinje velika hajka na Luciusa P. Hajdena i da će svako ko mu se prikloni doživeti istu sudbinu kao i on. Što se pak Rona Sobina tiče tu mislim da biste vi šerife lično trebalo da uzmete stvar u svoje ruke. Ukoliko se on ne bude umešao u sukob tada zaista mislim da imamo odlične izgleda da iz okršaja izađemo kao pobednici i da „Ajkulu” pošaljemo tamo gde mu je i mesto, a ono se nalazi barem sedam stopa ispod zemlje.

Dok je ovo govorila Šejn je neprekidno posmatrao pla-

vokosu Kolin koja je do pre nepunih godinu dana bila slepo odana Hajdenu. Staviše pokušala je sve moguće da bi svojevremeno sprečila Šejna da vrati Hajdena nazad u Sent Luis gde je trebalo da bude izveden pred lice pravde.

Sada je strahovala za svoj vlastiti život i bila je čvrsto rešena da likvidira „Ajkulu” da nikada više ne bi morala da strahuje od njega.

Šejn podiže glavu kada je napolju na dvorištu odjeknuo prasak revolvereskog hica.

Kolin O'Rajli je munjevito pritrčala prozoru, no pošto je ono ležalo u gotovo neprizornoj tami nije mogla ništa da razazna.

— Done, idi dole i proveri šta se to tamo dešava — reče ona usplahireno. — A vi, šerife, pođite odmah do Sobina. Stavite mu jasno do znanja šta sve može da izgubi ukoliko se na kraju bude našao na pogrešnoj strani. Kesidi, vi pošaljite vaše ljude sa zadatkom da svakog mogućeg čoveka mobilišu za borbu protiv Hajdenove bande. To i ne bi smelo da bude toliko teško ako shvate da svako od njih lako može da se provede kao Mel Ruž, ukoliko Hajden preuzme vlast nad čitavim gradom.

Siks, Džonston i Kesidi užurbano napustiše kancelariju.

Promrmljavši da bi se najradije povukla, misis Džonston se podigla sa mekog kožnog kauča koji se nalazio u uglu prostorije. Pozvavši Velmu, svoju sluškinju, Kolin O'Rajli joj je naredila da otprati misis Džonston do njenih privatnih odaja i da joj tamo u svakom trenutku bude na raspolaganju.

Velmin pogled je bio uperen u Naomi. Njene tamne krupne oči su naprosto sevale od besa i ljubomore pošto joj je Kolin očigledno u međuvremenu rekla da je Šejn otkupio Naomi.

U tom trenutku se napolju u hodniku začuše nečiji koraci. Samo trenutak kasnije u sobi se ponovo pojavio Don Siks.

— Ova dvojica ovde hoće da razgovaraju sa tobom — reče on obraćajući se Kolin. — Tvrde da su Šejnovi prijatelji.

Kada je Šejn pomalo iznenađeno pogledao prema vratima ugledao je u njima dve prilike o kojima je očigledno bila reč.

Bili su to Dik Tibadu i Džejson Blekman.

XVII

Sledećih sat vremena učinili su se svima dugi kao večnost.

Sa svih strana su stizale vesti o događajima u gradu.

Tako je između ostalog šerif Džonston obavio svoj razgovor sa Ronom Sobinom nakon čega je sa ne baš malim iznenađenjem konstatovao da i ovaj traga za Šejnom.

Šejn je u međuvremenu već naravno bio saznao razloge zbog kojih je Sobin koga do tada u životu nikada nije sreo naredio svojim ljudima da ga se na bilo koji način dokopaju.

Dik Tibadu je svoj dogovor sa Sobinom sada smatrao

ništavnim pošto mu je lično pošlo za rukom da dođe do Šejna.

Jedna od prijatnijih vesti za sve je bila i ta koja je govorila da je veliki deo gradskog podzemlja već napuštao Nju Orleans u strahu da bi mogao da strada u sukobu dveju zaraćenih strana.

Sve je to govorilo u prilog činjenici da Hajden baš i nije uživao neku naročitu podršku gradskog podzemlja.

No i pored toga je Hajden oko sebe imao dovoljan broj dobro obučених plaćenika da bi iz sukoba eventualno mogao da izađe kao pobednik.

Samo zbog čega je oklevao?

U kući je za trenutak zavladala mrtva tišina. Do zuba naoružani ljudi kraljice Nju Orleansa su prepušteni svako svojim razmišljanjima iščekivali dalji razvoj događaja.

Jedina osoba koja je nestrpljivo trčkarala tamo-amo bio je Šejn koji ni za trenutak nije prestajao da misli na Fej Mekgi.

Pitao se sa zebnjom u srcu da li joj je pošlo za rukom da se skloni na neko sigurno mesto, a ujedno i da li je znala da se on nakon događaja u Hajdenovoj kući sklonio kod Kolin O'Rajli.

Dik Tibadu i Džejson Blekman su samo sa mukom uspevali da ga spreče da krene u potragu za odgovorom na pitanja koja su ga mučila.

A onda su događaji počeli da se ređaju gotovo neverovatnom brzinom.

Lucius P. Hajden je konačno prešao u otvoren napad, i to baš onako bučno i žestoko kao što je Šejn i pretpostavljao.

XVIII

U prvi mah se činilo kao da će čitava kuća odleteti u vazduh. Prozorska okna počеше da podrhtavaju preteći svakog časa da se razlete u paramparčad. Još pre nego što je strahovita detonacija utihnula začula se i lomljava drveta, a odmah zatim i povici unezverених ljudi. Šejn je imao utisak kao da mu se ljulja tlo pod nogama. Sa svih strana su odjekivali pucnji iz najrazličitijeg oružja.

Odjurivši prema prozoru, Šejn je letimično pogledao napolje u dvorište koje je bilo obavijeno gustim dimom. Ljudi Kolin O'Rajli su obezglavljeni jurili po dvorištu, zasipajući pravom kišom metaka prolaz koji je vodio napolje na ulicu.

— Moramo po svaku cenu što pre da izađemo iz ove proklete klopke — doviknuo je Šejn Naomi, Džejsonu i Tibaduu, koji se još uvek nisu bili povratili od šoka zbog Hajdenovog iznenadnog napada.

U tom trenutku se odnekud pojavila i Kolin O'Rajli. Njeno lepo lice je bilo nekako čudno iskrivljeno. Čak ni debeli sloj šminke više nije bio dovoljan da prikrije avetinjsko bledilo koje je oblilo.

— Gde je misis Džonston? — proderao se Šejn, pokušavajući da nadjača buku koja ih je okružavala sa svih strana.

Ispuštajući panične krike, Velma mu se obesila oko vrata tako da je Šejn bio primoran da je grubo odgurne od sebe i

snažno prodrmusu pre nego što je saznao ono što ga je zanimalo. I dalje glasno jecajući Velma ga je odvela do jedne od soba na spratu odakle je Šejn izvukao od straha gotovo paralisanu Martu Džonston.

Kada se zajedno sa njom vratio u kancelariju Šejn je tamo zatekao i Dona Siksa. Već nakon prve detonacije dinamita njegova nadmenost je potpuno iščezla, ustupajući mesto neizmernom strahu koji se jasno ocrtavao u njegovim očima.

Uspeo je jedino kratko da klimne glavom kada je Kolin O'Rajli uzviknula:

— Moramo nekako da izađemo odavde!

Šerifovu ženu Šejn je predao Džejsonu i starom Diku dok je on sam uhvatio Naomi za ruku i povukao je za Kolin O'Rajli i Donom Siksom koji su očigledno poznavali neki tajni prolaz kroz koji su mogli da pobegnu iz ovog pakla.

Kroz teška gvozdена vrata koja su se nalazila u podrumu dospeli su u unutrašnjost susedne zgrade.

Šejn počе тихо da psuje očigledno nezadovoljan činjenicom što je poput pacova bežao neakvim memljivim prolazima sve dalje od mesta na kom je Hajden uz pomoć svojih ubica nastojao da ostvari svoje sulude zamisli. Iako je znao da je u ovim trenucima njegovo mesto bilo napolju na ulicama Nju Orleansa Šejn je ipak produžio dalje svestan da najpre mora da skloni Naomi, Džejsona i starog Tibadua na neko sigurno mesto pre nego što se razračunava sa „Ajkulom". Njih troje su svakako u najboljoj nameri iz Galvertona krenuli za njim, no u ovom trenutku su mu samo bili na teretu.

Najbolje bi bilo da ih ukrcaj na Tibaduov ribarski brodić i da ih pošaljem što dalje odavde, pomisli Šejn.

Kada su uskim stepenicama konačno počeli da napuštaju podzemni prolaz iznad svojih glava su začuli bat čizama na kamenom popločanoj ulici Sent Tomas. Srećom po njih to su bili samo obični prolaznici koji su užurbano jurili prema ulici u kojoj se nalazila kuća Kolin O'Rajli odakle su u kratkim vremenskim razmacima i dalje odjekivale snažne detonacije.

Misis Džonston se iznenada otrgla iz Džejsonovih ruku poletevši prema ženi koja se nalazila na drugoj strani ulice. Bilo je očigledno da se poznaju te je ova ubrzo zatim sklonila u unutrašnjost jedne od obližnjih kuća.

Don Siks i Kolin O'Rajli su potrčali prema kočijama koje su bile udaljene jedva nekih pedesetak jardi od mesta na kom su se nalazili. Odmah nakon što su se ukrkali kočijaš je snažno ošinio konje koji su se dali u besomućan galop.

Šejnu postade jasno da je Kolin u stvari veoma brižljivo sebi i Siksu pripremila odstupnicu u slučaju da stvari krenu neželjenim tokom.

Iz pravca avenije Bord'pucnjava je dopirala i dalje nesmanjenom žestinom.

— Moramo što pre da stignemo do pristaništa! — doviknuo je Šejn svojim prijateljima, ostavljajući ih u uverenju da je i sam što pre hteo da pobegne odavde. Jedino tako je mogao da bude siguran da će ukloniti i poslednju prepreku

koja ga je sprečavala da krene u odlučujući obračun sa Luciusom P. Hajdenom.

Misli mu ponovo odlutaše do Fej Mekgi. Pitao se gde se u ovom času nalazi. U situaciji u kojoj se nalazio mogao je samo da se nada da je bila dovoljno pametna da se negde skloni i da sačeka da vidi da li će šerif Džonston sa svojim zamenicima uspeti da izađe na kraj sa „Ajkulom”.

U pristaništu su zatekli pravi pravcati haos. Ljudi su unezvereno jurili na sve strane, pokazujući neprekidno u pravcu severa odakle se podizao gust plavičasti dim visoko u nebo.

Za Šejna nije bilo nikakve sumnje da je to gorela kuća Kolin O'Rajli.

Sada mu je bio jasan i razlog njihove uspaničenosti pošto je i sam isto kao i svi stanovnici Nju Orleansa znao šta požar znači za grad poput ovog.

Već u sledećem trenutku odnekud se začula zvonjava vatrogasnih kočija.

Ne ispuštajući ni trenutak Naomi iz svojih ruku, Šejn se probijao kroz zakrčeno pristanište. Dik Tibadu i Džejson Blekman su ih samo teškom mukom pratili.

— Kuda si krenuo? — upitao ga je Džejson teško dahćući kada su se konačno zaustavili kod dokova gde je i „Metagor-da” bila ukotvljena.

Umesto odgovora Šejn jurnu dalje sve dok nije stigao do mesta sa kog je mali putnički brodić prevozio putnike do uvale Gretna na samoj delti reke Misisipi.

— Hajde penjite se gore! — naredio im je Šejn.

— A šta je sa tobom? — upitala je Naomi.

— Ja moram da obavim još neke poslove ovde u Nju Orleansu — odvratio je Šejn grubo kada je primetio da su svi troje zastali kao ukopani.

— Pa, mi smo tu da ti pomognemo! — umešao se Džejson.

— To znam i sam i zahvalan sam vam zbog toga — promrmljao je Šejn kratko. Krajičkom oka je primetio da je brod mogao svakog časa da krene, te je samo još dodao: — No, shvatite da u ovom času imam i suviše velikih problema da bi mogao još i o vama da brinem. Pređite reku i ukrcajte se na vaš brodić koji će vas odvesti što dalje odavde. To će biti najbolja vrsta pomoći koju u ovom trenutku možete da mi pružite.

Naomi se molećivo zagleda u Šejna.

— Bez brige, Naomi — reče Šejn. — Svi zajedno ćemo se ponovo kad-tad sresti u Galverstonu.

— Pa dobro šta je sada, idete li sa nama ili ne? — začuo se glas kapetana brodića koji su lučki radnici upravo odvezivali sa ogromnog kamenog veza.

Gurnuvši Naomi u Džejsonovo naručje Šejn je tiho procedio:

— Hvala vam još jednom za sve što ste učinili za mene, prijatelji moji.

Njih troje u poslednjem trenutku uskočiše na brodić koji je pokretala mala parna turbina i koji je već nakon ne-

koliko sekundi za sobom počeo da ostavlja penušav trag na zelenkastoj površini Misisipija.

XIX

Šejn preplašeno odskoči u stranu.

Pogled mu se i suviše dugo zadržao na ogromnom natpisu koji je jasno kazivao da se nalazi pred trgovinom Rona Sobina tako da su ga skoro pregazile kočije koje su dolazile iz pravca avenije Džekson.

U čoveku koji je sedeo gore na sedištu Šejn je u poslednji tren prepoznao Denvera Mardoka jednog od plaćenika Luciusa P. Hajdena.

Mardok je zaustavio kočije pred samim ulazom u Sobinovu radnju. Odmah zatim Hajdenov ubica počeo oprezno da se osvrće oko sebe ne bi li primetio bilo šta što bi moglo da izazove njegovu sumnju.

Šejn je za to vreme potražio zaklon iza ogromnih teretnih kočija sa druge strane ulice.

Malo je nedostajalo pa da glasno zvizne kroz zube kada je video dvojicu da izlaze iz kočije i da ulaze u Sobinovu radnju. Jeste da njihova lica nije mogao da vidi, no Šejn je bio potpuno siguran da je jedan od njih bio Lucius P. Hajden. U Nju Orleansu je postojao samo jedan jedini čovek sa tolikim naslagama sala na sebi koji se uz to još i elegantno oblažio. Nasuprot njemu drugi čovek u njegovoj pratnji bio je suvonjav i dosta onizak. Ako se Šejn nije varao onda to nije mogao da bude niko drugi do Delgado, Hajdenova desna ruka.

Svestan činjenice da mu se radilo o glavi „Ajkula” je dakle krenuo u potragu za saveznicima, koji bi mogli da mu pomognu da se održi u gradu.

Bilo je više nego jasno da je Hajden kao što je to Kolin i pretpostavila sve bacio na jednu kartu čim s usudićvao da se mirno šeta gradom dok su njegovi ljudi u ulici Palmeto i aveniji Bord bili krvavi boj protiv momaka Kolin O'Rajli, ali ujedno i protiv šerifa i njegovih ljudi. Šejn je ipak pomalo čudilo to što se Hajden i nadalje ponašao kao da ništa ne može da mu se dogodi.

Šejnovi prsti instinktivno pođoše prema dršci revolvera koji mu je dala Kolin i koji je sada nosio u futrolu ispod levog pazuha. U džepovima je imao nešto više od dvadesetak metaka odgovarajućeg kalibra, što je bilo sasvim dovoljno da izade na kraj sa „Ajkulom” i dvojicom njegovih najopasnijih revolveraša.

Kada je video da i Mardok kao poslednji ulazi u radnju Šejn je kročio na ulicu.

Nije stigao da načini ni dva koraka, a već je bio prisiljen da ponovo zastane. Na uglu ulice koja je vodila prema pristaništu i avenije Džekson pojavio se kao prut mršav dečačić sa kačketom nabijenim duboko na lice.

Šejn je odmah prepoznao taj kačket, koji je prvi put video pre nekoliko časova na bedemu koji je delio Hajdenovu i kuću koja se sa njom graničila pri dnu dvorišta.

Šejn tiho zviznu kroz zube nakon čega se „dečakova“ glava munjevito okrenula u njegovom pravcu.

Ugledavši Sejna Fej se blago osmehnula no bila je dovoljno oprezna i prisebna da se odmah skloni u ulaz jedne od obližnjih kuća gde je sačekala da joj on priđe.

Šejn je najpre hteo da je zagrl i nežno poljubi, no onda je shvatio da bi time sigurno nepotrebno skrenuo pažnju mnogobrojnih prolaznika na sebe, pogotovu zbog toga što zagrijaj dvojice muškaraca nije bio baš uobičajena slika čak ni za napredan grad kakav je bio Nju Orlens.

— Šejne — prošaputala je Fej. — Da li je sa tobom sve u redu?

Sa osmehom na licu Šejn kratko klimnu glavom.

— Da li si ti to pratila Hajdena? — upitao je on.

— Da, videla sam njega i Delgada da ulaze u kožije i da nekuda kreću, no očigledno nisam bila dovoljno brza da bih mogla da ih pratim.

— Eno, tamo su preko! — reče Šejn, pokazujući glavom prema Sobinovoj radnji. — Hajden, Delgado i Mardok su upravo ušli unutra. Pretpostavljam da će Hajden Sobinu uperiti revolver u grudi i da će ga prisiliti da se umeša u sukob boreći se na njegovoj strani.

Sa lica Fej Mekgi iznenada nestade sva ona nežnost i ženstvenost koja se pojavila kada je pred sobom ugledala Šejnov lik.

— Imaš li bilo kakvo oružje kod sebe? — upitala ga je ona.

Šejn klimnu glavom.

— Ako je tako onda pođimo po tog niktova, Šejne!

XX

Kada su se našli pred samim ulazom u Sobinovu radnju začuli su najpre prasak nekoliko revolverskih hitaca, a odmah zatim i unezverene ženske glasove koji su iznenada utihnuli kada se neko proderao da se niko ne makne sa mesta ukoliko mu je život mio.

Fej i Šejn se zagledaše jedno u drugo pogledom koji je govorio više od stotinu reči.

Odmah zatim Šejn je izvukao revolver iz futrole i nogom odgurnuo pritvorena uzazna vrata.

Ispostavilo se da je Sobinova radnja bila još daleko veća nego što je to Šejn sudeći prema spoljnjem izgledu zdanja mogao i da zamisli. Tezge i mnogobrojne police na zidovima su se naprosto savijale pod teretom najrazličitije robe.

Ljudi u radnji su stajali kao ukopani.

Čim su ušli unutra Fej se uputila prema malenim pokretnim vratima u dnu prostorije. Šejn je krenuo za njom, primetivši takođe da se vrata još uvek blago njišu što je bio znak da je kroz njih upravo neko prošao.

Kod vrata su naišli na beživotno telo nekog čoveka ispod kog se na podu već stvorila ogromna lokva krvi.

U trenutku kada su Šejn i Fej Mekgi nameravali da kroz

vrata kroče u susednu prostoriju prišao im je jedan od prodavaca i tiho procedio:

— Bolje nemojte tamo ulaziti! Ti ludaci se neće ni najmanje ustručavati da vas bez prethodnog upozorenja napune olovom.

Fej ga je, međutim, samo odgurnula u stranu nakon čega se pridružila Šejnu koji je za to vreme već oprezno odškri-
nuo vrata.

Od Hajdena i njegovih revolveraša nije bilo ni traga ni glasa.

A onda se ponovo začuo prasak revolvera.

Ne oklevajući više ni časa Fej Mekgi i Šejn su kroz vrata ušli u dugačak hodnik odakle su ukupno četvora vrata vodila očigledno u Sobinove privatne prostorije.

Jedna od njih su bila delimično odškrinuta tako da su Fej i Šejn jasno mogli da razaznaju Hajdenov glas.

— A sada ćete se odlučiti, Sobine — reče on ljutito. — I to u roku od samo dva minuta. Mislim da sam vam načinio primamljivu ponudu, no sve mi se čini da vam nije odgovarala pošto vam je neko očigledno ponudio mnogo više, zar ne?

— Niste u pravu, mister Hajdene — odvratio je čovek čiji glas Šejn do tada u svom životu još nikada nije čuo.

— Pa ako je tako zašto onda oklevate? Skupite svoje ljude i pošaljite ih u aveniju Bord.

— Milim ipak da nećete moći da zapalite čitav grad, mister Hajdene — odvratio je onaj isti glas koji je očigledno bio Schinov. — Ako ovde zapodenete pravi pravcati rat guverner će sigurno poslati vojsku ovamo, a onda nam se svi-
ma loše piše.

— Mislim da bi najpametnije bilo da i sa njim postupimo kao i sa onim smrdljivcem Melom Ružom — dobacio je Delgado ledenim glasom. — Tada će njegovi ljudi bar znati na čemu su.

Nakon toga su na trenutak svi zaćutali.

Verovatno je Hajden razmišljao da li da prihvati Delgadov predlog ili ne.

— U redu, mister Hajdene — reče Sobin napokon. — Spreman sam da vam pomognem, ali pod uslovom da luka i nadalje ostane u mojim rukama.

Delgado počeo ludački da se cereka.

— Gazda, pa on zaista misli da je još uvek u poziciji da postavlja određene uslove!

HOGAR

U prodaji prvi broj strip albuma u boji

• HOGAROV ZABAVNIK •

Potražite na kiosku kod vašeg prodavca

— Zaveži, Delgado! — prosiktao je Lucius P. Hajden da bi se nakon toga ponovo obratio Sobinu: — U redu, Sobine, luka će i dalje ostati vaša. A sada požurite! Nadam se da ste u stanju da dovoljno brzo sakupite sve svoje ljude.

Fej i Šejn se na kratko pogledaše.

A onda je Šejn ponovo pred očima imao lik Džona R. Migma kako leži u dvorištu Hajdenove kuće u ulici Palmeto usled čega ga je obuzeo hladan bes.

„Ajkula” je naneo već previše zla ljudima duž Misisipija i bilo je već krajnje vreme da mu neko konačno stane na put.

Snažnim udarcem noge Šejn je odgurnuo odškrinuta vrata.

Video je kako se Mardok sa revolverom u rukama munjevitno okrenuo tako da je ispalio dva metka u njegovom pravcu. Već prvi hitac je pogodio Mardoka u grudni još mnogo pre nego što je ovaj uspeo da povuče okidač.

Uvukavši glavu u ramena, Delgado je potegao svoju pučaljku, no kada je ugledao Šejna pred sobom hteo je ponovo da je vrati u futrolu, ali ga je u tome sprečio metak koji je ispalila Fej Mekgi.

Delgadovo telo se najpre zgrčilo pod udarom smrtonosnog hica, a onda se nemoćno skljojao na pod. Revolver mu je u visokom luku izleteo iz ruku i uz tresak završio na podu Sobinove kancelarije.

Zlikovačko lice Luciusa P. Hajdena postade avetinjski bledo.

Šejne, ne! Ne pucaj! — promrmljao je Hajden molećivim glasom dok mu je čitavo telo podrhtavalo.

Fej Mekgi koja se samo u nekoliko koraka našla pored Hajdena munjevitim pokretom mu je izvukla revolver iz futrole nakon čega mu je cev snažno zarila u njegov debeli stomak.

Hajden počeo panično da vrišti.

— Zaustavi već jednom tu sumanutu ženu, Šejne! Pa, ona će me ubiti!

Visoki čovek koji je do tada nepomično sedeo iza pisaćeg stola posmatrajući događaje oko sebe sada se polako pridigao iz udobne kožne naslonjače. Jedino je blago rumenilo na njegovom licu pokazivalo da je, u stvari, i pored svoje prividne smirenosti bio na smrt preplašen.

— Mister Šejne? — procedio je on napokon. — Pa, vas već celo vreme tražim. Jedan od vaših starih prijatelja je ovde u Nju Orleansu. Dik Tibadu...

Šejn ga je, međutim, samo mrko pogledao i kratko slagao:

— Takvog čoveka ne poznajem, mister. A sada bih vam savetovao da ostanete gde ste ukoliko vam je život mio.

— Ali ja... ja zaista nemam nikakve veze sa Hajdenom — promrmljao je Sobin zamuckujući. — Hajden je hteo da me uceni da...

U tom trenutku su se širom otvorila još jedna vrata, koja su Sobinovu kancelariju spajala sa susednom prostorijom.

Ščepavši Hajdena za okovratnik Fej Mekgi ga je munjevito okrenula u tom pravcu spremna da ga u svakom trenutku iskoristi kao živi štit ukoliko bilo ko zapuca.

U vratima je stajao neki njima nepoznati čovek koji je međutim odmah podigao ruke uvis kada je Šejn svoj revolver uperio u njega.

Ron Sobin se pri ovom prizoru još više zacrveneo od besa.

— Ko je ovaj čovek? — upitao ga je Šejn.

— Ejs Kalner, moj predradnik — procedio je Sobin ljutito

— U redu, Sobine — reče Šejn. — A sada ćete Kalneru narediti da zajedno sa ostalim vašim ljudima pomogne šerifu Džonstonu u borbi protiv Hajdenovih bandita.

Za divno čudo Sobin se ni trenu nije premišljao već je svom predradniku dobacio:

— Čuo si šta ti je rečeno, Kalneru!

Revolveraš se munjevito okrenuo i bez ijedne reči napustio Sobinovu kancelariju.

Verovatno zahvaljujući tome što je sebe sada smatrao ako ne Šejnovim prijateljem, a ono barem čovekom koji se bori na njegovoj strani Sobin počeo mnogo sigurnije da se oseća. Kročivši iza svog masivnog drvenog pisaćeg stola, Sobin je Šejnu izneo sledeći predlog:

— Prepustite Hajdena meni, Šejne. Ja ću mu pružiti istu onu zabavu kakvu je on omogućio Mel Ružu.

Šejn odlučno odmahnu glavom.

— Nećete ni taknuti Hajdena, mister Sobine! — odvratio je Šejn ledenim glasom. — Ružova smrt će Hajdena slomiti vrat, ali ne na način koji vi predlažete. Povrh svega je ovoga puta još i kidnapovao šerifovu ženu tako da ga omča oko vrata sigurno neće mimoći.

U sledećem trenutku Šejn se krajičkom oka zagledao u Fej.

Njene tamne oči zloslutno zasvetlucaše što je Šejnu jasno govorilo da bi Fej najradije povukla prst na obaraču da bi bila potpuno sigurna da „Ajkula” i po drugi put ne izbegne zasluženu kaznu.

— Idem da se pobrinem za svoje ljude, Šejne — reče iznenada Sobin, smatrajući to verovatno poslednjom prilikom da stvar ipak preuzme u svoje ruke.

— Ništa nema od toga, Sobine! — odvratio je Šejn odlučno odmahnuvši glavom. — Mogu vam reći da sam veoma nervozan čovek i da bi lako mogao da me zagolica prst na obaraču ukoliko pokušate bilo kakvu glupost. Uostalom, osećam se mnogo sigurnijim kada držim ne samo Hajdena već i podlaca kakav ste vi na nišanu.

Sobin napokon kao da je shvatio da sa Šejnom i Fej nema šale, te je začutao vrativši se ponovo u svoju stolicu.

Fej je za to vreme Hajdena revolverom pokazala da se smesti u fotelju koja se nalazila ispred Sobinovog radnog stola. Odmah zatim ona je sebi privukla malu drvenu stolicu koju je postavila tik iza fotelje tako da je neprekidno mogla Hajdenovu glavu da drži na nišanu.

„Ajkuli” se slivao znoj niz debele lice. Najverovatnije je shvatio da je vrag odneo šalu i da ovoga puta neće uspeti da izvuče glavu iz omče koja se sve više stezala.

XXI

Šejn je iznajmio raskošno uređenu sobu u hotelu „Lafit” u ulici Mont Rojal.

Deo nameštaja koji ga je najviše privukao kada mu je recepcionar pokazao sobu bio je ogroman bračni krevet, koji se nalazio u sredini prostorije.

Sada je evo bio već drugi dan koji su on i Fej provodili u tom krevetu, a još uvek se nisu bili zasitili jedno drugog.

Svi ostali problemi koji su u stvari bili razlog njihovog dolaska u Nju Orleans bili su nekako potisnuti u pozadinu. Bili su rešeni da se njima još jednom pozabave tek nakon što Lucius P. Hajden bude izveden pred sud.

Za vreme jednog od retkih predaha tokom njihove ljubavne igre Šejn je sa uživanjem uvlačio dim cigarete duboko u pluća. Blago se osmehnulo kada mu je pogled pao na Fej koja je sklupčana poput mačke ležala oslonjena o njegovo rame.

Ponovo je osetio želju da je dodirne, no onda je shvatio da je Fej u stvari bila zadremala, te je povukao prste koji su gotovo već doticali njene tople grudi.

Zabacivši glavu unazad, Šejn je halapljivo uvlačio poslednje dimove cigarete dok su mu pred očima još jednom prolazili događaji poslednja dva dana.

Sobinovj revolveraši su bili ti koji su doneli prevagu u sukobu Hajdenovih ubica sa jedne i šerifa Džonstona sa svojim i ljudima Kolin O'Rajli sa druge strane.

Šerif Džonston je u međuvremenu ponovo čitav grad držao u svojim rukama.

Kolin O'Rajli i Ron Sobin su veoma brzo morali da shvate da su grđno pogrešili kada su pomislili da bi zahvaljujući svom udelu u razbijanju Hajdenove bande mogli u gradu da rade šta hoće. Šerif Hardi Džonston im je odmah nedvosmisleno stavio do znanja da ubuduće ni trenutak neće zažmuriti ako u pristaništu ili u nekoj od javnih kuća u gradu dođe do gužve.

Naravno, Džonston se nije zavaravao da bi Nju Orleans mogao da očisti od svog zla tako da je bio spreman da sa glavešinama podzemlja donekle sarađuje ukoliko se ovi naravno budu pridržavali njegovih naređenja. Uostalom, Nju Orleans bi u protivnom potpuno zamro, a to nije bila ni njegova niti pak ideja poslovnih ljudi grada Nju Orleansa.

Šejn i Fej Mekgi su u Sobinovoj kacerariji sačekali da šerif Hardi Džonston stigne sa svojim zamenicima i da preuzme Luciusa P. Hajdena.

Nakon što je i taj problem bio rešen Fej i Šejn su seli na sedište Hajdenovih kočija, koje su se još uvek nalazile pred Sobinovom radnjom i krenuli prema ulici Palmeto.

U Hajdenovoj kancelariji su nakon kraćeg pretresa pro-
našli čitavu hrpu najrazličitijih papira, koji su jasno kazivali
kojom vrstom posla se „Ajkula” bavio. Ono što je najviše
privuklo njihovu pažnju bio je takozvani projekt objedinja-
vanja svih parobrodskih kompanija na Misisipiju. Podaci na
koje su nabasali govorili su da je u taj posao bio umešan i
neki Ruben Šofild iz Sent Luisa. Za njega su ubrzo zatim sa-
znali da je jedan od najuticajnijih ljudi u Sent Luisu.

Sve prikupljene podatke Fej je strpala u jednu ogromnu
kožnu torbu rešena da je kasnije preda nadležnima u Vašinga-
tonu, pa neka oni onda odluče kakvi će se koraci poduzeti
protiv Šofilda i njemu sličnih.

Kolin O'Rajli je Šejnu jasno stavila do znanja da bi joj
daleko draže bilo kada bi on zauzeo mesto Dona Siksa, no
Šejn ni za šta na svetu nije bio spreman da se liši uživanja
kojima su on i Fej sledećih dana nameravali da se prepuste.
Oboje su bili rešeni da ostanu u Nju Orleansu sve dotle dok
se ne završi suđenje Luciusu P. Hajdenu.

Suđenje bi moglo da traje ukupno četiri dana, rekao im
je šerif Hardi Džonston koji je Šejnu ponudio mesto svog
glavnog zamenika.

Na neskriveno zadovoljstvo i olakšanje Sima Kesidija
Šejn je ovu ponudu odbio, ali ne i da poseti njega i njegovu
ženu kada se ona donekle oporavi od šoka koji je za vreme
svog zatočeništva u Hajdenovoj kući pretrpela.

Kada mu je cigareta već gotovo dogorela do samih nok-
tiju Šejn je ugasio u pepeljari koja se nalazila na uzglavlju
kreveta.

U tom trenutku osetio je kako se Fej ponovo pomera,
zbacivši pokrivač sa svog prelepog tela.

Kada je ugledao tamni trougao između njenih nogu Šej-
novo uzbuđenje počeo ponovo da raste. Skliznuvši dole prema
njoj Šejn je u polutami potražio njene usne.

Strasno uzdahnuvši, Fej ga je zagrlila i privukla sebi.

— Hm! — promrmrljala je ona nežno. — Ali zašto si do-
zvolio da tako dugo spavam? Pa, zar nismo rekli da se ni za
trenutak nećemo odmarati...

Tako nešto Šejnu naravno nije trebalo dva puta reći.

XXII

Ta četiri dana koliko je suđenje trajalo za šerifa Džon-
stona nisu bila ništa manje naporna nego za Šejna. No, ovde
se radilo o jednoj sasvim drugoj, ne baš slatkoj vrsti napora.

Iz noći u noć čitava horda dobro podnapitih ljudi je na-
prosto opsedala šerifovu kancelariju u aveniji Klejborn, zah-
tevujući od njega da im prepusti „Ajkulu” kog su namera-
vali da obese na istom onom mestu na kom je u pristaništu
visio Mel Ruž.

Jednom je čak Sim Kesidi morao da ispali u vazduh hi-
tac iz svoje ogromne sačmarice da bi zaustavio razularenu
masu.

A onda je napokon osvanuo i dan kada je trebala da bu-
de izrečena presuda Luciusu P. Hajdenu.

Tog dana su i Fej i Šejn trebali da se pojave pred sudom kao svedoci, no oni su to odbili pošto kao članovi Sedme brigade nisu hteli da se pojavljuju u javnosti pred očima mnogobrojnih izveštača koji su pisali o suđenju čuvenom razbojniku Hajdenu.

U toku popodneva sobarica im je donela primerak lokalnog lista u kom je na prvoj stranici masnim slovima bilo ispisano da je sud „Ajkulu” osudio na smrt.

Šejn je imao utisak kao da mu je pao ogroman kamen sa srca kada je pročitao tu vest, ali istovremeno je bio i tužan pošto je to značilo da se približavaju kraju i ovi predivni trenuci koje je u hotelu provodio sa Fej.

Ni Fej Mekgi, a ni Šejn nisu bili spremni da zbog toga tuguju, te su te večeri otišli do Džonstonovih nakon čega su se vratili u hotel gde su ostatak noći proveli u takvoj vrsti strastvene igre koju će oboje sigurno još dugo pamtit.

Pred samo svitanje Šejn se obukao i napustio sobu. Hteo je da bude prisutan kada Hajden bude izveden na vešala.

Ne zato što je uživao u takvim prizorima već naprotiv zato što je lično hteo da se uveri da je Hajden stvarno krenuo na put u pakao gde mu je odavno i bilo mesto.

Fej se pravila da spava dok je Šejn napuštao hotelsku sobu.

Kad je sve prošlo i kada je Hajden poput najveće kukavice skončao na vešalima Šejn je krenuo nazad prema hotelu „Lafit”. Znao je da tamo više neće zateći Fej.

I zaista od nje nije bilo ni traga ni glasa.

Mirno je spakovao svoje stvari i krenuo prema pristaništu rešen da prvim parobrodom napusti Nju Orleans i krene u pravcu Viksburga odakle je nameravao da pošalje telegrafsku poruku Sedmoj brigadi da joj ponovo stoji na raspolaganju.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

Edicija **DOK HOLIDEJ** od maja 1988. godine u novoj
likovnoj opremi, sa novim sadržajima.

DOK HOLIDEJ

Od maja 1988. godine najbolji i najuzbudljiviji romani
edicije **DOK HOLIDEJ**. Junak romana, legenda Divljeg
zapada, nerazdvojni prijatelj marsala Vajata Erpa,
Dok-Holidej - pružice vam nova zadovoljstva prilikom
čitanja i pracenja avantura ovog intelektualca, kockara,
avanturiste i revolveraša, ali veoma ispravnog i
pravičnog čoveka.

